Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 60 (1310) ♦ Субота, 30 березня 1996 року ♦ Ціна договірна

Співробітництво збагатить наш досвід

Візит в Україну Голови Постійного Комітету Всекитайських зборів народних представників Цяо Ши «свідчить про розуміння необхідності розвитку відносин між нашими державами», вважає Голова Верховної Ради Олександр Мороз.

На зустрічі глав парламентів обох держав наголошувалося на зміцненні міжпарламентських зв'язків, співробітництві групи депутатів «Україна — Китай» і групи народних представників «Китай — Україна».

Олександр Мороз зауважив, що нашій державі корисним буде досвід КНР у залученні іноземних інвестицій, створенні вільних економічних зон, і насамперед —досвід законодавчого забезпечення економічних перетворень.

«Завдання наших парламентів — створення міцної бази для розвитку взаємовигідних відносин», — було зазначено під час зустрічі. Для продовження спільного українсько-китайського діалогу Голова Постійного Комітету Всекитайських зборів народних представників Цяо Ши запросив до Пекіна Голову Верховної Ради України Олександра Мороза.

Письмова заява

Голови ПК ВЗНП КНР Цяо Ши в аеропорту під час прибуття в Україну:

Я дуже радий прибути в прекрасну і благодатну Україну з офіційним дружнім візитом на запрошення Голови Верховної Ради України пана О. О. Мороза. Україна є важливою європейською державою, і Китай надає важливого значення розвитку відносин дружби і співробітництва з Україною. Дружба між китайським і українським народами сягає своїми коренями в далеке минуле. Протягом чотирьох з лишком років після встановлення дипломатичних відносин між двома країнами регулярно здійснюються візити на високому рівні, успішно розвивається співробітництво в різних галузях, невпинно міцніють обміни і співробітництво між Всекитайськими зборами народних представників КНР і Верховною Радою України. Мета мого нинішнього візиту полягає в тому, щоб поглибити взаємне розуміння, зміцнити дружбу, розширити сферу співробітництва, а також просунути вперед відносини між нашими країнами.

Користуючись цією нагодою, я хотів би від імені китайського народу висловити великому українському народові й дружнім жителям міста Києва сердечний привіт і високу повагу.

Прес-служба Верховної Ради України.

ПОСТАНОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Про величину вартості межі малозабезпеченості

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Затвердити величину вартості межі малозабезпеченості, розраховану на 1 січня 1996 року відповідно до Закону України «Про межу малозабезпеченості», у розмірі 6810 тисяч карбованців на місяць.

2. Кабінету Міністрів України разом з постійними комісіями Верховної Ради України з питань бюджету, з питань фінансів і банківської діяльності, з питань соціальної політики та праці передбачити при виконанні та подальшому коригуванні Державного бюджету України на 1996 рік видатки, пов`язані з поетапним виконанням цієї Постанови.

Голова Верховної Ради України О. МОРОЗ.

м. Київ, 25 березня 1996 року.

ІНДОНЕЗІЯ ЧЕКАЄ

Леонід Кучма прийняв Надзвичайного і Повноважного Посла Республіки Індонезія в Україні Роні Хендравана Курніаді. Було обговорено ряд питань стосовно наступного державного візиту Президента України до Республіки Індонезія, який передбачається в першій половині квітня.

Незважаючи на великі відстані між нашими країнами, ми маємо співпрацювати з Індонезією в економічній, політичній сферах, сказав Президент.

В програмі наступного візиту — підписання важливих угод, які дадуть великий поштовх до розширення українсько-індонезійського співробітництва.

ПОДІЛИМО ПО-БРАТНЬОМУ?

На Львівщині проходила робоча зустріч керівного складу Міністерства оборони України та Міністерства оборони Російської Федерації. Міністри оборони обох держав Валерій Шмаров та Павло Грачов розглядали питання про виконання рішень, прийнятих у Сочі 25 листопада 1995 року та подальші дії щодо вирішення проблеми Чорноморського флоту, параметрів його розподілу, підготовки кадрів у військово-навчальних закладах міністерств оборони України та Російської Федерації, можливих напрямків військово-наукового співробітництва, а також у галузях військової топогеодезії та військової медицини.

За підсумками робочої зустрічі очікується підписання ряду двосторонніх документів.

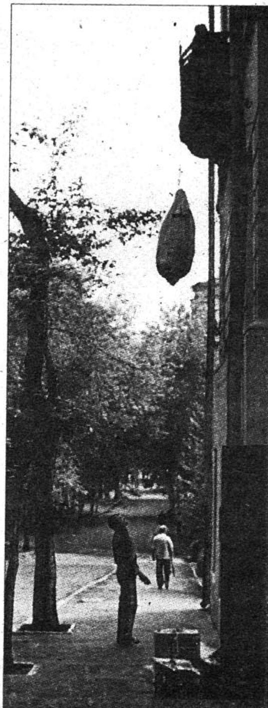
Читайте у суботньому випуску:

У Ганновері відбулася всесвітня виставка СеБІТ-96. Учасники — представники з 70 країн понад 6 тисяч підприємств і фірм, які працюють у галузі оргтехніки, інформації і телекомунікації. За тиждень виставку відвідали майже 800 тисяч чоловік з усіх континентів.

Хай живе 1 квітня —

день любителів масової дезинформації!

Сміх — річ серйозна. Приміром, мій добрий приятель Венгереш Ю Пе, відомий у світі як великий фотомістифікатор і обманщик людності, у повсякденному житті є мужчиною зовсім не легковажним і навіть, подейкують, нежонатим, оскільки у нього, бачте, не вистачає фантазії обманювати жінку (і взагалі будь-кого обманювати) на більш-менш тривалий термін. Він правдивий до непристойності. Усе це абсолютно не в'яжеться з тим, чим Ю Пе тішить публіку, — як оця молодиця на сіні, чи ота фантастична торба, що літає над головами перехожих. Втім, автор вважає все це домислами, мовляв, що побачив, те й зняв? Отак тобі й зіпсує все свято, реаліст-правдолюбець. Тож піднімемо наш бокал за справжніх цінителів неможливого, завжди готових вірити в те, що у вас «вся спина ззаду». До речі, цього року 1 квітня — неробочий день, знаєте?

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША, «Голос України».

КОЛИ НЕ ПРИСТАЄ ЧОРНА ФАРБА, В ХІД ІДУТЬ БІЛІ НИТКИ

Журналістське розслідування

Який журналіст може проминути цікаву публікацію своїх колег, хай навіть з іншого видання, і по-доброму не позаздрити їм, коли порушена тема справді того варта? Тож коли в «Україні молодій» 16 лютого цього року з'явилася публікація «Не мали греки клопоту -послухали вождя» з продовженням та ще й зі схемами, емблемами, стрілочками, загадковими посиланнями на «найвищі кабінети», на якогось утаємниченого «аналітика» з ешелону найвищої влади, на котрого кілька разів посилається газета, захотілося прочитати її уважно. А потім — вникнути в таємницю кросворда, з олівцем пройтися по названих фактах, як то кажуть, по горизонталі і вертикалі. Так і народилося наше журналістське розслідування.

Якщо пам'ятає читач, у публікаціях «України молодої» стверджується, що десь понад рік тому грецька фірма «Полестар Маритіма С. А.», що входить до відомої фінансово-промислової групи Вардинояннісів, уклала угоду з українською фірмою «Аркон» на поставку нафтопродуктів. І що нібито «батьком» цієї угоди виступив Голова Верховної Ради України.

Претендуючи на роль Шерлока Холмса, автор, пославшись на результати перевірки Головного контрольно-ревізійного управління України та на свідчення того ж засекреченого високопоставленого чиновника, який, судячи з публікації, з головою поринув у це діло (тільки чогось не називає свого імені), розкручує спіраль звинувачень у бік Олександра Мороза. Та не треба бути великим політиком чи знавцем законів, щоб зрозуміти: найголовніше твердження автора, що гарантом угоди з греками виступив Голова Верховної Ради, свідчить про абсолютну юридичну безграмотність публікації. Поперше, гарантом будь-якої економічної угоди ні юридично, ні практично не може бути жоден представник Верховної Ради — не має він таких прав і можливостей. Для цього існують Кабінет міністрів, банки, будь-які інші фінансові, державні органи — тільки не законодавчі.

Щодо «протягування» укладення контракту, то одному з авторів цих рядків довелося бути учасником зустрічі Вардинояннісів з Президентом України. Після неї один з помічників Президента України, даючи інтерв'ю представникам грецького телебачення і українських видань, сказав буквально таке: відтепер ми розглядаємо економічні стосунки між ФПГ Вардинояннісів і Україною як такі, що грунтуються на міждержавних відносинах, з цього часу всіляко сприятимемо їх діяльності в Україні.

За кілька тижнів після цього Вардинояннісів приймав Євген Марчук і теж, як розповіли представники групи Вардинояннісів, висловив підтримку їх діяльності в Україні. А це вже урядова структура, підтримка якої має юридичну силу. Тільки причому тут Голова Верховної Ради, який тільки на словах, як це робиться під час прийому будь-яких представників ділових кіл світу, міг закликати Вардинояннісів до тіснішого економічного співробітництва?

Звичайно, ми ніяк не могли обійти своєю увагою документи Головного контрольно-ревізійного управління України, котре перевіряло діяльність фірми «Аркон» та фонду «Злагода», через який, за твердженням автора «УМ», нібито велося спонсорування газети «Товариш» і видання книг О. Мороза. Але тут уже дивина та й годі. Бо скільки ми не зверталися до керівника ГоловКРУ пана Тахтая, щоб одержати змогу ознайомитися з цими матеріалами, зусилля наші лишалися марними. То не було людини, яка працювала з цими документами, то самі документи кудись загадково зникли, звідки дістати їх ну ніякої не було можливості. Три битих тижні велася гра в піжмурки — і безрезультатно.

Ми не збираємося давати оцінку діяльності фірми «Аркон», на яку посилається «Україна молода». Тим більше після перевірки ГоловКРУ.

Однак над деякими фактами варто поміркувати, а не переповідати довідку та пришивати білими нитками до неї Олександра Мороза. Може, недостатній професіоналізм, а може, просто нерозбірливість у засобах для досягнення мети спричинили те, що факти, які не стикуються, були притягнуті, як то кажуть, за вуха. Варто було навести лише один із них —СП «Аркон» перевело фонду «Злагода» п'ять мільярдів карбованців зі свого чистого прибутку за 1994 рік. Але до цих грошей грецька фірма ніякого відношення не має і не може мати, бо тоді її і близько біля «Аркону» не було. Додаймо, що 75 відсотків статутного фонду спільного підприємства належить американцям, які навряд чи палають бажанням спонсорувати комуністів, соціалістів чи ще які завгодно політичні партії, і версія «Аркон» — «Злагода», на якій по суті побудовано весь «сенсаційний» матеріал «Україні молодої», розвалюється, як картковий будиночок. Тим більше, що фонд «Злагода» створювався для підтримки малих і середніх форм підприємництва. «Аркон» же перераховував гроші не лише у цей фонд, а й в інші, про які аж ніяк не можна сказати, що вони підтримують політичну лінію Олександра Мороза. Додати б іще безплатні обіди для бідних, переведення коштів для лікування дітей, хворих на сколіоз. Чому «Україні молодій» не поставити «Арконові» ще й це за провину? Та тому, що перераховані нами випадки аж ніяк не вкладаються у задану схему компрометації Голови Верховної Ради. Бо тоді не можна було б писати, що «... грецькі нафтові магнати спрагло чекають гарантованих Морозом 13 мільйонів доларів за бензин і дизпаливо...», а тим часом, мовляв, ці гроші крутить «Злагода».

І взагалі щось негаразд з арифметикою у наших колег з «УМ». Адже згадувані п'ять мільярдів — це лише 0,1 відсотка суми, заборгованої «Арконом» грецькій фірмі. Дивна і система добору боржників, які, у свою чергу, не розрахувалися зі спільним підприємством. Адже прості підрахунки свідчать, що вони разом винні «Арконові» максимум 400 тисяч доларів. А де ж решта мільйонів? Чому б, наприклад, не згадати Херсонський облагропостач, який через «Укрнафтогазпостач» одержав пальне й досі не повернув 681 тисячу доларів? Нині він збирає з господарств зерно, соняшник та іншу сільгосппродукцію, щоб розрахуватися з боргами.

А тепер про ще одне. Невідомо, який мізантроп придумав прислів'я: «Не роби нікому добре, і ніхто тобі не зробить зле», але в даній ситуації воно цілком відповідає істині. Бо коли представники ФПГ Вардинояннісів звернулися із запитом до Голови Верховної Ради, чи потрібні Україні нафтопродукти, Олександр Мороз відповідав ствердно. Адже в лютому-березні минулого року з постачанням пального для весняних польових робіт склалася критична ситуація. Основному ж джерелу його поставок — Росії — було не до нас. Там свої сільгоспвиробники напередодні посівної у більшості залишилися без пального. Природно, що керівник українського парламенту, який переживає за економіку України, не міг сказати «ні», коли на карту було поставлено долю врожаю, а отже, і держави. Тим більше, що альтернативні джерела енергопостачання підтримують як Президент України, так і уряд. Тож добре діло, яке підтримав Олександр Мороз (до речі, як і Президент України та нинішній Прем'єр-міністр), тепер йому намагаються поставити за провину.

Однак і це ще не все. Несвідомо, а може — і навпаки, на замовлення, «Україна молода» прагне не лише скомпрометувати Голову Верховної Ради України, а й завдати відчутного удару по сільгоспвиробнику, який нині, напередодні посівної, опинився знов у складних умовах. Цитуємо: «Однією з причин заборгованості «Аркону» перед греками стали неплатежі йому від українських партнерів. Але... зумовлює такий стан справ неналагоджена система реалізації палива різним структурам, нездатність СП «Аркон» вести своєчасні розрахунки, а також невживання ним заходів для стягнення заборгованостей». Залишмо на совісті «УМ» перераховані недоліки в роботі СП, хоча облік там якраз ведеться скрупульозно, а зупинімося на «невживанні заходів для стягнення заборгованостей». Саме «Аркон», запідозривши, що за деякими фірмами можуть стояти кримінальні структури, звернувся із заявою до управління СБУ по Києву і Київській області. Чому саме до СБУ? Та тому, що спроба повернути гроші через арбітражний суд могла закінчитися трагічно для керівників СП. Але слід мати на увазі, що основним боржником «Аркону» є сільськогосподарські підприємства, які під одержане пальне заставили своє майно. Отже, якщо піти шляхом, на який штовхає «Україна молода», «Аркон» може через суд відсудити у сільгоспвиробників трактори, техніку, інше майно. Тобто забрати, так би мовити, у жебрака ще й торбу. Чи не правда, прекрасний варіант напередодні весняних польових робіт пропонує в кінцевому підсумку газета? Автор сам додумався чи його напоумили, як швидше зірвати посівну в тисячах господарств?! Слава Богу, в СП розуміють наслідки такого розвитку подій і терпляче чекають на борги.

Тож білі нитки використано для того, щоб звинуватити в неіснуючих гріхах Олександра Мороза, та заразом дискредитувати «Аркон», усунути СП від співробітництва з греками. Очевидно, хтось інший уже націлився на такий ласий шматок, як контракт на постачання в Україну нафтопродуктів.

Заодно даємо для колег з «УМ» вже не для дутої сенсації, а для серйозної статті тему: поцікавтеся, скільки сотень мільйонів доларів заборгувала Україна «Росконтракту» та іншим російським фірмам за нафтопродукти. До речі, під кліринговими договорами стоїть, як правило, підпис Президента України. Вистачить снаги і здібностей, шановні колеги? Якщо не вистачить, зверніться знову до засекреченого вами «аналітика з вищих ешелонів влади», зі слів і волі якого, напевне, готувалася проаналізована нами публікація «Не мали греки клопоту...».

Шила в мішку, як відомо, не втаїш. Його «носик» справді виліз наприкінці згадуваної статті. Цитуємо: «Як заявив у розповіді зі мною один з аналітиків у вищих ешелонах влади, Мороз нізащо не відмовиться від паралельного керівництва Верховною Радою та Соцпартією. Адже якщо він відійде від лідерства в СПУ, він залишиться просто спікером, позбавленим інструментарію здобуття значно більшої, ніж тепер, влади. А так наша ситуація багато в чому нагадує російську: в Держдумі ліві також узурпували керівні посади, підготувавши незлий плацдарм для майбутньої кампанії виборів Президента». Залишмо «аналітикові» його розмірковування, що нагадують деякі висловлювання Козьми Пруткова, й постараймося вникнути в суть сказаного. А вона в одному — дехто починає боятися, щоб Олександр Мороз не став реальним претендентом на пост Президента України. А тому заздалегідь, не гребуючи ніякими засобами, прагнуть не допустити цього. Але ж Голова Верховної Ради ще жодного разу і ніде не висловив свого бажання балотуватися на пост глави держави. Чи, може, «Україна молода» вважає, що настав час нових, дострокових, виборів Президента України? Так прямо про це і сказали б, а не ходили кругом та навколо. І не треба було б приписувати неіснуючі гріхи Олександрові Морозу. Адже епоха навішування безпідставних ярликів уже минула — ви не помітили, колеги?

І наприкінці — деякі міркування. В Україну, особливо в перші роки незалежності, посунуло чимало бізнесової дрібноти. Вона, ця дрібнота, на яку на Заході ніхто в бізнесі й не зважав, роздувала щоки, аби вдати з себе щось солідне і якомога більше у нас поживитися. Здається, час цієї «навали» минає.

Однією з ознак, що ситуація змінюється, і була поява на нашому ринку великої грецької фінансово-промислової групи Вардинояннісів. Досить сказати, що її замовлення на багато років наперед забезпечили роботою двадцятитисячний колектив миколаївських корабелів та ще й їхніх суміжників. Ця ж група володіє нафтовими свердловинами і готова постачати нафту в Україну. Тому й не дивно, що її представників прийняли й підтримали і Президент, і Прем'єр. Бо кожна країна не має замикатися на одному джерелі постачання, в нашому випадку — не лише на Росії. Цілком зрозуміло, що теплі слова про це співробітництво сказав і Голова Верховної Ради. Тобто кожен із найвищих керівників підтримав. Але кожен — у межах своєї компетенції.

Нам відомо й те, як інколи на ділі виконуються на місцях укладені в верхах високі домовленості. Нам, повірте, багато чого відомо. Але ми не збираємося мазати чорною фарбою найвищих представників виконавчої влади за те, що хтось у низах дуже хоче поживитися. Кожен відповідає за своє.

Співробітництво з групою Вардинояннісів — корисне для України. Воно — взаємокорисне. А тому й газетний супровід такого співробітництва, якщо хтось виявляє бажання займатися таким супроводом, має бути виваженим, а не галасливим. А то інколи створюється враження, що хтось виконує замовлення конкурентів, тих самих, які хотіли б тримати Україну прив'язаною лише до одного нафтового крана. Кому це вигідно?

Анатолій КРАСЛЯНСЬКИЙ,
Василь ЮРЧЕНКО,
Леонід ФЕДОРЕНКО.

ПОВІРИТИ «ГРАДОБАНКОВІ» ЧИ СУНУТИ ГОЛОВУ В ЗАШМОРГ?

Керівники рибопромислового виробничого орендного підприємства «Антарктика» вважають, що різниці між цими двома варіантами майже немає

Василь ТУГЛУК, «Голос України»

ЧАС від часу на сесії Верховної Ради України, та й не тільки, спалахує суперечка про негативну роль комерційних банків у житті країни. Скільки розмов велося навколо того, як вони роблять гроші «з повітря», прокручуючи кошти, які мали б іти товаровиробникам, примножують свій капітал завдяки різним маніпуляціям з валютою. Але чи то наші силові структури такі безсилі, чи, можливо, перебувають у залежності від «грошових мішків», або не бажають ділитися інформацією з широкою громадськістю, проте факт залишається фактом — щось не дуже потрясають банківські структури справи щодо нанесення ними шкоди державі чи конкретним клієнтам. Це у своє чергу вселяє у банкірів почуття всесильності і вседозволеності. Мовляв, у кого гроші, у того й влада. І вже можна звисока дивитися на людей, які роблять дійсно державну справу, нехтувати громадською думкою, грубити арбітражному судові, через куплену пресу змішувати з грязюкою тих, хто намагається відстояти свої права законним шляхом. І це не просто слова. В ході короткого журналістського розслідування довелося зіткнутися з кількома такими фактами. Про один з них і ця стаття.

Свого часу мені вже доводилося писати про тиск з боку найрізноманітніших структур на рибопромислове виробниче орендне підприємство «Антарктика». Як тільки воно почало самотужки міцно ставати на ноги, до Одеси зачастили перевірки, комісії тощо. І хоча керівництву «Антарктики» доводилося чимало часу витрачати на те, щоб довести перевірялиникам, що «біле — це дійсно біле», а «чорне — таки чорне», об'єднання вистояло. І не лише вистояло, до нього почали ставитися з повагою, як до людей, котрі вміють дотримувати слова, займаються потрібною справою. Про це, зокрема, свідчить і держконтракт, укладений з об'єднанням. Але дуже вже, очевидно, не хочеться деяким силам, для яких державні інтереси ніщо у порівнянні з власними, щоб підприємства, а отже й економіка України дійсно запрацювали. І тоді в хід іде давно відпрацьована схема доведення до банкрутства тих, хто може і хоче приносити користь державі.

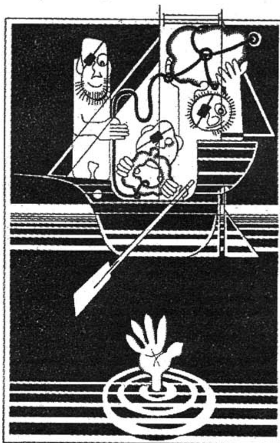
Коли у липні минулого року генеральний директор «Антарктики» Валерій Кравченко вів переговори щодо кредитування об'єднання в Європейському банку реконструкції і розвитку, йому, напевне, і в страшному сні не могли приснитися наслідки цієї поїздки. Оскільки технологія оформлення кредиту дуже складна і займає багато часу, а кредит необхідний для «Антарктики» короткостроковий на один рік, то в Лондоні генеральному директорові порекомендували звернутися у «Градобанк».

І дійсно, того ж місяця голова правління «Градобанку» Віктор Жердицький підтвердив свою готовність надати під 18 відсотків річних кредит у сумі п'ять мільйонів доларів. А 22 серпня минулого року після оформлення необхідних документів між сторонами була підписана кредитна угода.

Чи думав тоді Валерій Кравченко, що по суті сунув голову в зашморг? Звичайно ж, ні. Чому? По-перше, свою роль зіграла рекомендація Європейського банку реконструкції і розвитку. По-друге, Валерій Михайлович звик до того, що слово банкіра завжди цінилося на вагу золота. По-третє, свою справу зробила і реклама «Градобанку» як надійного партнера. Але найголовніше, раніше він вважав, що банки мають працювати на користь економіки держави, сприяти її стабілізації, а не навпаки.

Додам, що, можливо, поспішність теж відіграла свою роль. Адже варто було спершу поцікавитися, так би мовити, моральним обличчям цього банку, думкою клієнтів, які вже мали справу з «Градобанком». Хоча «аврал» з боку керівництва «Антарктики» теж був умотивований. Адже об'єднання власними силами завершувало ремонт рибопереробллювальної бази «Восток» і її необхідно було відправляти на промисел, оскільки кожна доба простою найкрупнішого у світі судна, яким по праву може пишатися Україна, обходиться у 20 тисяч доларів. Зате за один промисловий рейс, коли база працює з повним навантаженням, вона «видає» 55 мільйонів банок рибних консервів, 17 тисяч тонн риби, 2,5 тисячі тонн рибного борошна, 800 тонн риб'ячого жиру. Слід мати також на увазі, що «Антарктика» згідно з держзамовленням мала поставити у держрезерв 10 мільйонів банок рибних консервів, виконати замовлення Міністерства оборони України, Одеського військового округу. Одне слово, зробити корисну для держави справу. Тому об'єднання, а точніше, його керівники сподівалися на такий самий державний підхід і з боку «Градобанку».

Після підписання кредитної угоди, застави суден під кредит, нотаріального завірення документів банк проплатив 60 тисяч доларів страхової компанії, яку ж сам і рекомендував «Антарктиці», об'єднання уклало договір з агентом на закупівлю всього необхідного для «Востока», який вестиме рибний промисел протягом дев'яти місяців. А для його нормальної роботи на цей період потрібно 27 тисяч тонн пального, провізія, екіпірування для 640 чоловік екіпажу, сотні тонн алюмінію для виготовлення консервних банок тощо.

Принагідно можна нагадати, що колись «Восток» споряджали у рейс з допомогою підприємств і фірм всього Союзу, широко рекламуючи цю акцію. Це була державна програма. Тепер все довелося робити одному об'єднанню. Тому на рахунку була кожна година. І саме тому одразу ж після того, як банк підписав кредитну угоду, агентові надійшла команда приступити до закупівлі всього необхідного.

Минає десять днів. Агент починає хвилюватися, що закупки він проводить, а гроші не надходять. Його заспокоюють, мовляв, у нас ще виникають складнощі через неналагодженість у банківській системі. Минає ще десять днів, агент починає нервувати, а ще через десять — панікувати. Адже йому вже починають пред'являти претензії фірми, у яких він розмістив замовлення. Це ж не жарти — закупки на 5 мільйонів доларів. А в «Антарктиці» все ще продовжують вірити, що гроші пішли. 18 вересня, тобто майже через місяць після підписання кредитної угоди, за підписом генерального директора «Антарктики» голові правління «Градобанку» направляють лист, де, зокрема наголошується, що гроші, вказані в платіжних реквізитах, і досі не надійшли. А далі: «Ваш персонал не може пояснити, де саме знаходяться кошти. Однак, незважаючи на це, за вищезгаданим кредитним договором продовжують нараховуватися проценти за користування кредитом, а також ми зазнаємо збитків, пов'язаних з невиконанням наших зобов'язань перед нашими контрагентами. Просимо вас терміново вжити заходів для розшуку коштів і дати нам відповідь про їх місцезнаходження...»

Чи не правда, знайома картина. Особливо для тих керівників, які тижнями, коли не місяцями (як сільгоспвиробники), чекають на кредит, наданий, наприклад, державою, а на ньому тимчасом «варять гроші» комерційні банки та різні посередники. Але якщо врешті-решт гроші до сільгоспвиробника колись та надійдуть, то з «Антарктикою» вирішили зіграти в ще «крутішу гру». Адже, на відміну від внутрішніх кредиторів, іноземні терпіти боржника не будуть. Тим більше у цьому випадку, коли внаслідок ненадходження кредиту розорився агент, з яким укладено угоду, що має юридичні наслідки для об'єднання. Тому у жовтні на адресу «Градобанку» надсилають вже претензію, в якій перераховують збитки, що їх зазнала «Антарктика». А також вказують, що у випадку, якщо збитки не будуть компенсовані, об'єднання змушене буде звернутися до арбітражного суду. Окрім того зазначають: «... з метою недопущення таких ситуацій з іншими підприємствами, організаціями і фірмами про даний випадок зриву вами виконання договірних зобов'язань нами буде поінформовано Європейський банк реконструкції і розвитку».

Минає три місяці від дня підписання кредитної угоди. «Восток» на приколі, об'єднання несе збитки, під загрозою поставки продукції в держрезерв. Агенти від погроз перейшли до діла і направили позов у суд на стягнення з «Антарктики» штрафів. Це саме зробили і закордонні партнери. Адже лише ліцензія на промисловий лов риби коштує більш як два мільйони доларів. А «Градобанк»?

Устами свого голови правління пана Жердицького у листі від 23 листопада він просить вибачення за порушення умов кредитної угоди, посилаючись на начебто форс-мажорні обставини, запевняє, що кошти будуть перераховані найближчим часом. І на закінчення: «... Сподіваємося, що ви зрозумієте ситуацію, яка склалася, та спільно з нами знайдете рішення, прийнятне як для ОП «Антарктика», так і для АТ «Градобанк».

Можна лише подивуватися витримці генерального директора Валерія Кравченка, але він, не висловлюючи свого невдоволення (бо діло для нього, очевидно, важливіше, ніж власні емоції), дякує за лист панові Жердицькому і просить перерахувати кошти якнайшвидше.

Однак минає ще два тижні, а віз, як то кажуть, ні з місця. Генеральний директор приїжджає на зустріч із головою правління. Її «результат» вилився у лист, який керівники «Антарктики» надіслали панові Жердицькому. В ньому, зокрема, написано: «... на нашій зустрічі 6.12.1995 р. об 11 годині Вами була дана вказівка начальникові кредитного управління Савощенку підготувати необхідні документи до 14 години цього дня. На жаль, ні до 14, ні до 18 документи не були підготовлені... Ранком наступного дня пана Савощенка знову не було і дальші переговори велися з пані Синявською, яка запевнила нас, що всі необхідні документи будуть готові до 18 години 7 грудня. Однак документи не були готові і до ранку 8 грудня.

... Наше об'єднання більше не має можливості витрачати час на безплідні зустрічі та переговори і змушене буде звернутися за захистом своїх інтересів до арбітражного суду».

Чи не правда, «прекрасне» ставлення банкірів до своїх клієнтів? А точніше тих, хто накрутив гроші на різних операціях виробників. Керівника підприємства, де працюють тисячі трудівників моря, наче хлопчиська, «водять за носа». Але чого не витерпиш заради інтересів людей, які по 9 місяців під час риболовного промислу не бачать рідного берега. Та й заборгованість по зарплаті вже чотири місяці. Адже всі кошти було кинуто на те, щоб відправити все-таки в рейс «Восток».

Однак і відступати далі було нікуди. Адже банк угоди не розриває, але й не кредитує. Безвихідь. І, як зізнається сьогодні Валерій Кравченко, він абсолютно не бажав скандалу, прагнув, щоб усе закінчилося мирно.

Але де там. Буквально через два дні, тобто 11 грудня, пан Жердицький надсилає листа, в якому пропонує графік надання позички у відповідності з рішенням кредитного комітету. Але (увага, щось новеньке): «Виконання цього графіка можливе, звичайно, тільки за виконання умов (тобто надання всіх документів), які були передбачені кредитною угодою від 22 серпня 1995 року».

Як-то кажуть, приїхали. Досі все задовольняло, а коли мова зайшла про арбітражний суд, виявилося, що не вистачає якихось документів. Потім ще обмін листами. Щоправда, інтервал між ними вже скоротився, бо «Антарктика» все-таки звернулася із позовом до арбітражного суду.

Вищий арбітражний суд України наприкінці лютого цього року задовольнив позов об'єднання частково та зобов'язав «Градобанк» надати орендному підприємству «Антарктика» кредит у сумі 5 мільйонів доларів, як і передбачено кредитною угодою, а також постановив стягнути з кореспондентського рахунку АТ «Градобанк» на користь «Антарктики» понад 720 мільярдів карбованців для компенсації збитків, завданих внаслідок невиконання банком угоди.

Зрозуміло, що ті комерційні банки, які «працюють» з клієнтами такими методами, підкреслюю, самі такі, сприйняли це рішення без ентузіазму і, напевно, робитимуть все для того, щоб цим історія з кредитом не закінчилася. Адже створено прецедент і, дивись, інші теж не захочуть миритися з монополією на вседозволеність та непереможність комерційних банків. І судячи з того, який шалений тиск іде на суд, об'єднання, вони не рахуватимуться ні з чим. До розв'язання конфлікту на користь «Градобанку» підключилися окремі народні депутати, впливові банківські та політичні фігури. Прізвища багатьох у разі потреби буде названо, так само, як і буде продовжено розповідь про цей непересічний конфлікт між банком і виробником.

... А тим часом зарубіжні фірми, яких не цікавить стосунки «Градобанку» і «Антарктики», погрожують, що «Восток» не прибуде в Україну і знаходитиметься під арештом до тих пір, доки не буде компенсовано нанесені їм збитки. А на «Востоці» лише продукції на 25 мільйонів доларів, значна частина якої для держрезерву та Міноборони України. І якщо «Градобанку» доведеться компенсувати ще й оці втрати, боюся, що від нього й назви не залишиться. Але кому від цього буде краще? Адже, незважаючи на явну, так би мовити, підставку, яка, можливо, зроблена банком із певною метою й далеким прицілом, «Антарктика» розпочала відвантаження продукції у державний резерв та Міноборони України. Цим самим засвідчила свою обов'язковість і прагнення навіть у складній ситуації не втрачати репутації серйозного і ділового партнера.

МОЖЛИВО, уряд, у свою чергу, теж повернеться обличчям до рибопромисловиків, продукція яких потрібна народові України не менше за сільськогосподарську. І врешті-решт визначиться, до яких пір виробники існуватимуть і працюватимуть на банки, а не навпаки. Адже асигнаціями людей не нагодуєш, якщо економіка України не працюватиме.

У номер

В краї хліборобів, хіміків...

Учора на Сумщину прибув Голова Верховної Ради України Олександр Мороз. Він взяв участь у роботі сесії облради народних депутатів, де виступив з промовою. Потім відбулися зустрічі в трудових колективах найбільших підприємств обласного центру акціонерних товариств «Селмі», «Машинобудівного НВО ім. Фрунзе» та виробничого об'єднання «Хімпром». В обласній держадміністрації О. Мороз мав розмову з керівниками підприємств і організацій міста. Завершилась програма першого дня прес-конференцією для працівників засобів масової інформації.

Сьогодні О. Мороз знайомиться з передовими господарствами Сумського району, АТ «Маяк». Тут же відбудеться виробнича нарада з головами сільських Рад та керівниками сільськогосподарських підприємств Сумського, Тростянецького та Краснопільського районів. У другій половині дня після зустрічі у Сумах з активом обласної організації СПУ високий гість відбуде до Києва.

Леонід Кучма прийняв хабадських рабинів

Рабинів єврейського об'єднання Хабад-Любавич прийняв Президент України Леонід Кучма.

Під час зустрічі Леонід Кучма поінформував хабадських рабинів, штаб-квартира яких знаходиться у Нью-Йорку, про заходи держави щодо цивілізованого вирішення міжконфесійних проблем в Україні. Він також наголосив, що поступово релігійним громадам буде передано приміщення, які належали їм раніше.

Рабини розповіли про свою організацію, яка крім молитовного служіння займається благодійницькою діяльністю. Ними, наприклад, надана матеріальна допомога вихованцям Боярського дитячого будинку, що під Києвом. Протягом останніх років 1300 дітей з чорнобильської зони було оздоровлено за рахунок організації.

Делегацію хабадських рабинів очолює Дж. Прус.

Валентина ПИСАНСЬКА, «Голос України»

ЛАНЦЮГОВА РЕАКЦІЯ

Візит тижня

САМЕ так охарактеризував результати візиту Прем'єр-міністра Лівану Рафіка Харірі начальник Управління країн Азіатсько-Тихоокеанського регіону, Близького і Середнього Сходу та Африки МЗС України Ігор Литвин. Та ще й пообіцяв, що Україна цю реакцію усіляко підігріватиме, підтримуватиме і розвиватиме.

І в цьому є велика правда, тим більше, коли врахувати вплив Лівану на Близькому Сході. Слід нагадати, що ця країна не брала участі ані у великих економічних форумах, які відбулися останнім часом, ані в конференції глав держав щодо боротьби з тероризмом, займаючи особливу позицію. Від цієї позиції багато в чому залежить доля близькосхідного врегулювання, зокрема, укладення мирної угоди Ізраїль—Сирія, що не може не цікавити Україну.

Але, крім проблем близькосхідного врегулювання маємо ще й ближчий інтерес: торговельно-економічне співробітництво. Під час візиту Прем'єр-міністра Лівану Рафіка Харірі з'ясувалося, що тут інтереси наших країн цілком співпадають. Ліван, щорічний імпорт якого становить сім мільярдів доларів, влаштовує і якість наших товарів, і їх досить помірні ціни. Ліванському прем'єру тут можна довіряти, бо цьому його інтереси як підприємця і як глави уряду щасливо збігаються: Рафік Харірі входить до нечисленного кола найбагатших людей світу. І він вірить, що Україна згодом відродить свою добру славу одного з найбільших і найщедріших хлібних «кошиків» Європи. А для початку запропонував закупити у нас 100 тисяч тонн зерна.

Ліван готовий купувати у нас худобу, фармацевтичні і фармакологічні вироби, електрообладнання, транспортні літаки, а в майбутньому може мати інтерес і до верстатів, екскаваторів, а також готувати в Україні кваліфіковані медичні кадри.

Про продаж зброї питання під час візиту не стояло.

Як було заявлено на брифінгу в МЗС України під час візиту Рафіка Харірі було обговорено всебічні аспекти не тільки двостороннього співробітництва, а й, за сприяння Лівану, стосунків з третіми країнами Близького Сходу.

В оцінці згаданого візиту експерти й спостерігачі як ніколи одностайні: це один з найрезультативніших із тих, які відбулися цього року.

Фото Володимира САМОХОЦЬКОГО.

Тривога тижня

Держкомгідромет попереджає: насувається шторм і повінь

29 березня переміщення циклону з південного заходу зумовить сильні опади у вигляді мокрого снігу та дощу вночі у південній половині, вдень по всій території України, крім східних та північно-західних областей. Вихід циклону супроводжуватиметься посиленням швидкості вітру на Лівобережжі України до 15—20 м/с, у Приазов'ї до 25 м/с, налипанням мокрого снігу на проводах та деревах у центральних, північних та західних областях, туманами з видимістю 200—500 метрів у південній половині України.

30 березня сильні опади триватимуть у північних, північно-східних та в окремих районах центральних областей, штормові вітри припиняться.

31 березня можливий вихід на Україну чергового циклону. Вдень 31 березня у південних областях з поширенням протягом 1 квітня на більшу частину території ймовірні інтенсивні опади та посилення вітру.

У зв'язку з цим та деяким підвищенням температури повітря на річках країни очікується збільшення інтенсивності росту рівнів весняної повені.

На річках басейнів Дністра, Прута, Прип'яті рівні води зростуть до 1 квітня на 0,5—1,5 метри. На окремих ділянках можливе формування заторів льоду, які спричинятимуть додаткові підйоми до 0,5—3 метрів та можливе підтоплення деяких низькорозташованих населених пунктів, господарських об'єктів у Львівській, Івано-Франківській, Тернопільській, Хмельницькій та Чернівецькій областях.

На річках басейну Південного Бугу, Інгулу та Інгульця інтенсивність росту рівнів води може досягти 0,5—1 метра за добу, що зумовить затоплення заплав річок, можливе досягнення небезпечних позначок підтоплення деяких населених пунктів у Вінницькій, Миколаївській та Кіровоградській областях.

В пониженнях рельєфу можливий застій талих вод.

В Карпатах зберігатиметься небезпека сходу снігових лавин.

Богдан БЕРЕКЕТА, «Голос України»

Куди подіти 700 тонн води?

Як розповів голова комісії з техногенно-екологічної безпеки та надзвичайних ситуацій Волинської держадміністрації Андрій Чуманченко, в області на кожному гектарі землі у вигляді снігу міститься не менше 700 тонн води. З потеплінням збільшується рівень води в річках Стир. Прип'ять, Вижівка, Західний Буг... А всього на Волині — 130 річок, 230 озер, 400 різних за розміром ставків. За прогнозами спеціалістів, весняні води підтоплять 100 населених пунктів, більше двох тисяч господарських садиб, 33 тисячі гектарів посівів. У містах і районах області створено умови для можливого відселення 5,3 тисячі чоловік. Вважається, що повінь принесе збитки на 1,3 трильйона карбованців.

— На Волині створено фонд ліквідації наслідків повені, який становить 23 мільярди карбованців, — повідомив Андрій Григорович. — Держадміністрація вже виділила по одному мільярду карбованців чотирьом районам Полісся на придбання паливно-мастильних матеріалів, виконання протипеповеневих заходів. Ситуація в нас непроста, але ми не драматизуємо, тримаємо на контролі. Хоч нам потрібно 100 мільярдів карбованців.

Оскільки Волинь — прикордонна область, її землі межують з Польщею і Білоруссю, то з представниками сусідніх держав ведуться узгоджені дії щодо весняної повені. Так, із Холмським воєводством розроблені спільні заходи щодо захисту від можливого пошкодження залізничного моста і автопереходу в районі Ягодина, що на річці Буг. А цими днями в Малориті підписано угоди між Волинською і Брестською областями про проходження повеневих вод через систему Дніпро-Бузького каналу.

Процес тижня

Анатолій БЕНЬ, «Голос України»

Екс-охоронець вимагає у свідки екс-президента

Військовий суд Центрального регіону під головуванням майора Сергія Нового продовжує розглядати справу затриманого за кордоном і переданого нашим правоохоронним органам колишнього заступника начальника служби безпеки Президента України, начальника його особистої охорони полковника Віктора Поливоди. Було заслухано покази самого підсудного, свідків, вивчаються відповідні документи. Йдеться про долю 17 ящиків спецапаратури (різноманітні детектори, радіостанції, систему відеостеження тощо) німецького виробництва, що її одна панамська фірма подарувала громадському координаційному центрові сприяння Президентові України у складі українського фонду «Нове життя». Як стверджує підсудний, за дорученням Л. Кравчука, йому (Поливоді) було доручено на громадських засадах пост сти у цьому центрі пост директора-розпорядника. Судячи з усього, завдяки цій дорогій спецтехніці «нове життя» почалося в охоронців Президента й особливо в їхнього керівника. Так тривало, доки фонд «Нове життя» не наказав довго жити, й апаратуру було передано... чужій комерційній "лавочці" «Слід і К», де її слід і зник, а полковник Поливода був переведений в Міністерство оборони — в управління спеціальних операцій.

Як зауважив на суді державний обвинувач, першого дня судового засідання Поливода переконував, що цю спецтехніку він передавав «Слід і К» за вказівкою керівника «Нового життя» Шмельова, котрого в Україні немає, а наступного дня заявив, що до цього рішення причетний тодішній Президент Л. Кравчук, і полковник вимагає заслухати його як свідка.

Як буде далі — повідомимо.

Кримінал

У Києві загинув донецький підприємець

У четвер вранці на Подолі, біля будинку «Юнексбанку» п'ятьма пострілами впритул було смертельно поранено донецького підприємця Олександра Шведченка. Тяжко поранені також водій і охоронець. Олександр Шведченко помер по дорозі до лікарні.

Як повідомило кореспондентові Укрінформу джерело, яке заслуговує довіри, загиблий займався постачанням енергоносіїв у східних регіонах України. Останнім часом, зазначило це джерело, почастішали випадки жорстокої розправи над людьми, зайнятими у цій сфері діяльності.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про ратифікацію Угоди про позику між Україною (що діє через Міністерство фінансів України) та Експортно-імпортним Банком Японії щодо надання незв'язаного кредиту в сумі, еквівалентній 150 млн. дол. США

Верховна Рада України **постановляє:**

Угоду про позику між Україною (що діє через Міністерство фінансів України) та Експортно-імпортним Банком Японії щодо надання незв'язаного кредиту в сумі, еквівалентній 150 млн. дол. США, підписану у м.Токіо 28 грудня 1995 року, ратифікувати.

Голова Верховної Ради України О.МОРОЗ.

м.Київ,
26 березня 1996 року.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про ратифікацію Угоди про позику між Україною (що діє через Міністерство фінансів України) та Експортно-імпортним Банком Японії щодо надання експортного кредиту в сумі, еквівалентній 50 млн. дол. США

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Угоду про позику між Україною (що діє через Міністерство фінансів України) та Експортно-імпортним Банком Японії щодо надання експортного кредиту в сумі, еквівалентній 50 млн. дол. США, підписану у м.Токіо 28 грудня 1995 року, ратифікувати.
2. Використання зазначеного кредиту вирішується окремими постановами Верховної Ради України.

Голова Верховної Ради України О.МОРОЗ.

м.Київ,
26 березня 1996 року.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про призначення О. Ємця віце-прем'єр-міністром України з політико-правових питань

Призначити ЄМЦЯ Олександра Івановича віце-прем'єр-міністром України з політико-правових питань.

Президент України Л. КУЧМА.

м. Київ,
29 березня 1996 року

Презентація тижня

Сергій ВЛАД, журналіст

Весна на валютній вулиці

НА ЦЬОМУ тижні 37 відділень Федерального резерву США розпочали презентацію нових стодоларових купюр зразка 1996 року. Це означає, що невдовзі нові банкноти з'являться на валютній вулиці України.

Інформаційна служба Сполучених Штатів не пошкодувала коштів, аби переконати українців, що з цієї причини стихійного лиха очікувати не слід. Запевнення вітчизняних і зарубіжних фінансистів на кшталт «сто доларів — це завжди сто доларів» навіть викликають усмішку: народ, на очах якого стрімко девальвує національна валюта, в цьому переконувати зайве. Скільки не кажи йому, що долар не є засобом платежу, а він торгуватиме за долар. Прикро, але з цим доводиться миритися як уряду, так і Національному банку. До речі, газетні передбачення, що комерційні банки позмагаються з Нацбанком за спосіб завезення нових банкнот з європейських депозитаріїв, надто смілі. Спосіб, як на мене, буде централізований, оскільки не виключена можливість децентралізованого імпорту фальшивих стодоларових купюр. До того ж навряд чи Національний банк погребує можливістю компенсувати частину своїх витрат під час обміну старих сотень на нові за рахунок тих самих комерційних банків.

Цікавіше те, що принесе цей обмін на ринок готівкових валют. Попри те, що поряд з новими банкнотами в обігу перебуватимуть і старі, на чорному ринку дехто очікує-таки повені. Мовляв, що, як люди притьмом кинуться міняти старі «зелені» на нові?!

Не кинуться. Бо, по-перше, левова частка тіньової готівки перебуває на руках у людей, які не користуються послугами обмінних пунктів. А, по-друге, важко уявити, що людина швидко поміняє стару знайому на нову. Тим паче, якщо її запевнили, що в обігу перебуватимуть обидві купюри водночас.

Проте, з огляду на аналогічний обмін стодоларових купюр в Росії, нинішня весна на валютній вулиці, безумовно, збільшить обсяг готівки. І фальшивої в тому числі.

В Національному банку ухиляються завчасно повідомляти про ставку комісійного збору, яку будуть сплачувати громадяни під час обміну старих купюр на нові. Обмежуються запевненням, що вона не перевищуватиме ставки, запровадженої в Росії: 2 відсотки. А це ще один стримуючий чинник перед загрозою ймовірної повені на валютній вулиці.

Обмін соток не повинен істотно позначатись і на курсах валют. Втім, це з царини передбачень. Очевидно, що нинішня весна пожвавить тіньовий сектор готівкових і безготівкових валют. Принаймні, так вважає чимало дилерів і міньял. Тому на валютній вулиці України в цей час найбезпечніше користуватися послугами лише банківських установ.

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ, «Голос України»

Курс на Східну Славонію

Адреса тижня

ВЕРХОВНА РАДА України ухвалила постанову щодо направлення до Східної Славонії українського військового контингенту чисельністю до 500 чоловік. Це, насамперед, танковий та вертолітний підрозділи. Які ж завдання стоять перед ними цього разу?

На початку розпаду СФРЮ, в грудні 1991 року, на території вже незалежної Хорватії, місцевими сербами було створено республіку Сербська Країна. Вона існувала чотири роки, аж доки хорватська армія, яка змінила, не здійснила «бліцкріг» і силою не повернула собі левову її частку. За сербами залишилися три райони біля хорватсько-югославського кордону: Східна Славонія, Баранья та Західний Срем; якщо вони не будуть повернуті мирно, ми їх відвоюємо, заявив Загреб.

Але в грудні минулого року підписано хорватсько-сербську угоду про мирну реінтеграцію цих територій до Хорватії. І згідно з нею два тижні тим регіоном почала управляти цивільна Тимчасова адміністрація ООН (UNTAES), яка замінила командування Сил ООН з поновлення довіри у Хорватії (UNCRO). Мета діяльності адміністрації — забезпечення поступового переходу східних хорватських територій під юрисдикцію Загреба, сприяння поверненню біженців, проведення вільних виборів до місцевих органів влади. Водночас має відбутися демілітаризація зони — виведення звідти хорватських та сербських військ. Цей процес розпочнеться 1 травня, а поки що недавні вороги розведені на відстань два кілометри.

Щодо України, то направлення до Східної Славонії військового контингенту стане третьою її акцією у справі мирного врегулювання на Балканах. З 1992 року в районі Сараєва перебуває 240-й окремий український батальйон, який тепер підпорядковується керівництву французької дивізії з багатонаціональних сил по підтримці миру в Боснії (IFOR). З 1993 року і до кінця минулого в районі Загреба перебував 60-й український батальйон.

На знімку Сергія СПАСОКУКОЦЬКОГО: червень 1995 року: відбувається ротація 240-го українського батальйону.

Літургія тижня

Олександр ПІЛАТ, «Голос України»

ПАМ'ЯТІ ПЕТРА ГРИГОРЕНКА

На прохання Кримськотатарського фонду культури і меджлісу кримськотатарського народу у Сімферополі в українській православній церкві Київського патріархату проведена літургія, присвячена 9-й річниці від дня смерті відомого правозахисника генерала Петра Григоренка. П.Григоренко першим у колишньому Союзі засудив депортацію кримських татар і виступив з вимогою негайного повернення їх на рідну землю.

Сімферополь.

Попередження тижня

Юліана ШЕВЧУК, «Голос України»

Серед білого дня злодій не дріма

КРАДІЖКИ були і залишаються найпопулярнішими «витівками» представників злочинного світу, перевищуючи 72 % загальної кількості правопорушень. Сьогодні боротьба з майновими злочинами — одна з найгостріших проблем роботи правоохоронних органів. Про це йшлося на брифінгу в Міністерстві внутрішніх справ України.

Називалося безліч причин, що спонукають залазити до чужої кишені, хати чи автомобіля: і матеріальна скрута, і складність життєвих перспектив у молоді, і бажання легкого хліба, і просто природжений потяг... Зафіксовано залежність: якщо безробіття в державі зростає на 1 %, на 5 % більшає число крадіжок.

Хто він, сучасний злодій? На зміну домушникові-одинакові прийшли добре організовані, обізнані, технічно оснащені і навіть озброєні групи-банди. У квартирах крадуть сьогодні все: не лише коштовності, відеоапаратуру чи одежу, а й продукти з холодильника. Непрошені гості не зупиняються ні перед чим, навіть перед убивством. Їхні «зоряні години» — білий день: більшість крадіжок відбувається з 8 до 18 години.

Минулого року скоєно 77718 квартирних крадіжок, 22082 викрадення автотранспорту, більшає посягань на державну власність, поширюється квартирне шахрайство, зухвало орудують кишенькові злодії. За даними карного розшуку, вдається розкрити лише 60 % майнових злочинів. Заступник міністра внутрішніх справ України генерал-майор міліції Віктор Король наголосив, що поставити міліціонера коло кожного під'їзду чи копиці сіна — нереально. Сьогодення вимагає не лише оновлення законодавчої бази, зміцнення та вдосконалення роботи правоохоронних органів, а й насамперед пильності кожного власника. Більшість крадіжок відбувається через недбалість, необережність чи надмірну довірливість наших громадян.

Виставка тижня

Ганна РОМАНЦОВА, «Голос України»

Дешевше сім разів побачити...

У РАМКАХ програми державних заходів, пов'язаних з 10-ю річницею Чорнобильської катастрофи, Мінчорнобиль, фірма «Зовнішекспобізнес» Міністерства зовнішніх економічних зв'язків і торгівлі України за сприяння Комісії ВР з питань Чорнобильської катастрофи провели міжнародну спеціалізовану виставку «Чорнобиль: екологія, людина, здоров'я».

76 вітчизняних та зарубіжних організацій і фірм, зокрема 27 провідних інститутів та науково-технічних центрів НАН України, представили нові природоохоронні технології, медичну апаратуру та фармакологічні засоби.

З огляду на брак коштів (власних і державних) більшість експонатів, і в першу чергу екологічно чисті продукти харчування та ліки радіопротекторної дії, принаймні цього року, залишатимуться недосяжними для пересічного споживача.

На прес-конференції з нагоди відкриття виставки голова Комісії ВР з Чорнобильських питань Володимир Яценко заявив, що на поточний рік з держбюджету України на всі заходи щодо ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС виділено лише 179 трлн. крб., тобто 39 відсотків від потреби. З огляду на це передбачену законодавством спеціальну медичну допомогу постраждалі внаслідок аварії отримають лише на 60 відсотків. Цих коштів вистачить також, щоб оздоровити влітку лише 500 тисяч дітей та дорослих (всього внаслідок аварії постраждало 3,2 млн.чоловік, з них 2 млн. — діти).

Іван КАЛИНИЧЕНКО, «Голос України»

Крадіжка тижня

Турка згубила курка

«Виселити з села назавжди» — такий суворий присуд винесла рада старійшин невеликої общини турків-месхетинців, що мешкають у Надеждівці Білозерського району на Херсонщині, одному зі своїх співплемінників. Провина чоловіка полягала в тому, що він украв у сусіда курку. За неписаними законами цього народу, навіть дрібна крадіжка вважається серйозним злочином, що ганьбить усю родину. Месхетинці компактно мешкають нині у деяких населених пунктах області і намагаються суворо дотримуватися встановлених предками правил співжиття. Тому, як правило, майже не доводиться звертатися до правоохоронних органів — усі проблеми вирішує рада старійшин.

Микола ГОРВАТ, «Голос України»

Раби на чужому полі

ТОРІК із Закарпаття за межі області на заробітки виїхало понад 120 тисяч чоловік. Це близько 20 відсотків трудового потенціалу регіону.

Сьогодні в суспільному виробництві краю не зайнято понад 230 тисяч чоловік — 32 відсотки від наявної робочої сили. Куди ж діватися цим здоровим рукам? У перекупники. На базар? Більшість саме цим і промишляє. Проте чимало й таких, які звикли забезпечувати достаток чесною працею. Вони й поповнюють лави численних легіонерів, котрі шукають заробіток далеко від отчого краю. Найбільше їх із гірських районів — Тячівського, Рахівського, Міжгірського. Не відстають і «низинці» — Хустський, Іршавський. Із двох останніх, приміром, лише торік на різні роботи «завербувалося» відповідно 16 та 12 тисяч чоловік.

... Сумна звістка облетіла наприкінці минулого року наймолодше місто області — Іршаву: за кордоном трагічною смертю загинули троє сорокалітніх чоловіків, що подалися в Чехію на заробітки. Залишилися сиротами восьмеро діточок. Ще не розсіявся біль-смуток в оселях, як на початку нинішнього року нова блискавиця: у Підмосков'ї втратили життя шістдесятирічний Василь О. та його тридцятилітній зять. Цей чорний перелік можна було б продовжувати.

— Прикро, але багато жителів району просто змушені виїжджати на заробіток, — констатує перший заступник голови Іршавської райдержадміністрації Василь Митровцій. Із промислових підприємств на повну потужність працює лише кілька, таке спостерігається і в сільському господарстві. Якщо торік в останньому було зайнято 12 тисяч чоловік, то тепер трудяться менш як 4 тисячі.

От і мандрують люди в пошуках заробітку. На жаль, районний центр зайнятості населення не може запропонувати іршавцям жодної адреси, де б їм гарантували не лише заробіток, а й нормальні умови праці, соціальний захист тощо. Тому їздять «дикунами». А ця невизначеність призводить до описаних вище трагедій, ошукування заробітчан, їх надмірного експлуатування і т. і.

— Трудимося на полях Росії, як ті негри на плантаціях, — від зорі до зорі, — розповідає Марія М., інженерно-технічний працівник одного з іршавських підприємств. — За кожним із нас закріплено по 5 гектарів цукрових буряків, які мусимо просапати вручну. До речі, норма для місцевих — півгектара. За цю роботу одержуємо близько 200 доларів.

Після прополювання бригада з 20-ти чоловік — в основному близькі родичі — повертається додому. Покосять свої ділянки і знову в дорогу — на тік сортувати зерно. Оплата — погодинна, година — один долар.

— Часом пилюка стоїть така, що до ночі (а працюємо й по 22 години на добу) справді стаємо схожі на негрів, — продовжує Марія. Але тут є шанс заробити і по 300 баксів на місяць.

Потім знову рейс додому на 2—3 тижні й черговий «десант» — на збирання буряків. Удень у полі, а ввечері — на складах, готувати насіння до сівби. Їдуть аж у Тульську область. І так кожен рік.

Подібні бригади виїздять також у Калугу, Воронеж, інші райони Росії. Раніше одержували й натуроплату, але тепер везти додому зерно, цукор, соняшник невигідно.

— Зупиняють на всіх постах ДАІ — від Орла до рідної Сваляви, — розповідає Марія. — І всюди вимагають гроші...

Без хабара нелегко перетнути й російську митницю. Так, заробітчани із Загаття везли в Іршаву КамАЗ зерна. Але російські митники не хотіли пропускати вантаж. Довелося шукати «провідників» і польовими дорогами діставатись України.

Працьовиті іршавці гнуть спину не лише на ланах північного сусіди. Їздять і в Словаччину, Чехію та Угорщину, поступово «освоюють» далеке зарубіжжя — Ізраїль, Грецію, США.

Сьогодні регулювання процесів зовнішньої трудової міграції має в Україні відомчий характер. Ним займеться, а точніше — мало б займатися, Міністерство праці. Проте реальних результатів не видно. Їх, мабуть, і не буде, поки проблема не вийде на державний рівень. Скажімо, та сама Росія має Закон «Про державне регулювання міграції та соціальний захист тих, хто виїжджає на роботу за кордон». У нас таких нормативних актів нема. А чинний нині Закон про зайнятість населення має чимало недоліків. Приміром, він дозволяє створення комерційних структур із працевлаштування громадян за кордоном, але разом із тим не передбачає жодної відповідальності за дотримання укладених угод. На різних «вербуваннях» наживаються спритні ділки, а державі від цих оборудок залишається дірка від бублика. І що найбільш боляче — страждають люди, які не мають на практиці ніяких соціальних гарантій.

При облдержадміністраціях сьогодні відділи міграції, але займаються вони переважно внутрішніми процесами. А не завадило б передати їм і функції зовнішньої трудової міграції та використання робочої сили на території України (остання — теж надзвичайно серйозна проблема). Або ж створити окремі бюро. Як у всіх цивілізованих державах.

... Доки писався матеріал, сумні звістки долинули з Міжгірщини. Не встигли кілька тижнів тому поховати в Річці молодого заробітчанина, як з Ленінградської області надійшло ще одне трагічне повідомлення: під час валки лісу загинув 36-річний Василь Б. Сиротами залишилися троє малолітніх дітей. А в Калузі розпрощалися з життям два молоді колочавці. До речі, минулого року Колочава вже справляла траур по загиблих на сезонних роботах. Коли скінчиться цей жахливий список?

Закарпатська область.

Галина КВІТКА, журналіст

Багатий нині Дніпро на... тюльку

Дніпровський «срібний запас» потроху здає свої позиції. Тридцять три види риб з тих, для яких найбільша річка в Україні — правічне середовище мешкання, і тих, які тільки заходили сюди на нерест, або цілковито зникли в дніпрових водах, або доживають останні дні.

Греблі стали «червоним світлом» для прохідних риб. До появи на Дніпрі цих споруд ще заходили на нерест у Славутич осетрові. Наприклад, лосось з Чорного і Азовського морів піднімався аж до Кременчука.

Проте не лише прохідні, розповідали в Інституті гідробіології НАН України, а й ті види, для яких третя за протяжністю ріка була водою «обітованою», нехтують тепер рідною домівкою. Схоже, наказала довго жити чечуга, яка ще недавно нагулювала жирок у дніпрових просторах. Життєво необхідною для неї була глибинна чиста і прозора вода. Коли востаннє бачили її в Дніпрі — не пам'ятають.

Майже всіх «аборигенів», нестійких до революційних оновлень, об'єднує алергія до гідробудування, іригаційних робіт, ностальгія за чистою і проточною водою, і коли процеси деградації Дніпра не припиняться, то, на думку іхтіологів, скажемо останнє «прощавай» видам, що різко зменшили свою чисельність і в промислових уловах зустрічаються дедалі рідше: частому колись гостю на столі — в'язю, товстолобику, білизні, давно визнаній шанувальниками пива чехоні. Разом з рибцем до списку рідкісних потрапили подуст та піскар звичайні, клепець, берш.

Іншому рибному братству — солоночуватим понто-каспійським видам, що мешкали до зарегулювання Дніпра в його гирлі та в Дніпровсько-Бузькому лимані, водиця штучних водойм припала до смаку. Специфічні умови, наближені до морських: величезний обсяг і товщі води, майже без течії, розвиток зоопланктону та інших запасів поживи — стали для них доброю екологічною нішею.

Прижилася забрана в прісноводний полон каскадом гребель колюшка. Сподобалися їй місцеві нерестилища. Поширилася чорноморська голка. Вподобали стоячу Каховку чорноморсько-азовські оселедці. Численні представники родини бичкових визнали задовільним стан прісноводних пасовищ. Відчула себе королевою рукотворних водойм тюлька і посідає друге-третє місце у промислових виловах. Звичайно, не осетр чи стерлядь. Дніпровська тюлька маленька, товарного вигляду — аж ніякого. Хіба що на корм худобі. Але, пам'ятаючи, що на безриб'я і рак — риба, не нехтують нею промисловики.

Переходять у наступ понто-каспійці, відвойовують споконвічні життєві позиції у давніх тутешніх мешканців. Знищують їхню потенційну кормову базу, і цим також скорочують чисельність ще донедавна «господарів» дніпровської акваторії.

Триває витіснення дніпровських старожилів, і фахівці за сьогоднішніх «розкладів» з неабиякою іронією розглядають шанси їхнього відтворення. Відновити рівновагу може відродження екосистеми водосховищ. Це сповільнить, а згодом і призупинить деградування одвічної іхтіофауни. Відтак, збереже унікальний генофонд певних риб.

Позиція науковців збігається з обивательськими інтересами. Адже це — крок до відродження промислових популяцій. І тут серед моря песимізму одна втішна новина: у 60-ті роки воду рукотворних водоймищ збагачували товстолобиком, амуром, сріблистим карасем. Здається, прижилися непогано.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Сергій ПАВЛЕНКО, «Голос України»

«Антипатріотичне» молоко

У ЧЕРНІГОВІ дедалі важче придбати сир, молоко. А все через те, що придеснянські селяни стають «антипатріотами» своєї області. Типова картина: жінки з бідонами сметани, молока, що голосують на київській трасі. За сотні кілометрів дістаються люди до столиці, щоб заробити 2—3 мільйони карбованців. Навіть із сільської глибинки, де в колгоспах по п'ять місяців не отримують зарплату, стало вигідно везти сир потягом Чернігів—Москва до Росії. Масово відмовляються від послуг місцевих переробних підприємств і сільгосппідприємства.

— Київ, приміром, одразу розраховується з нашими сільгосппідприємствами, — каже голова Срібнянської райдержадміністрації Анатолій Максак, — причому бере молоко за вищою ціною. Ця реальність змушує виробників на шкоду районному бюджету вдаватися до вивезення тваринницької сировини за межі Чернігівщини.

Переробні підприємства відкритого акціонерного товариства «Чернігівмолпром» заборгували молокоздавачам 192 мільярди карбованців. А за борг, ясна річ, не посієш, не закупиш пальне. Тому акціонерне товариство нині стало об'єктом пильної уваги і критики.

— На перший погляд, у цій проблемі крайні лише ми, — зазначає генеральний директор «Чернігівмолпрому» Олександр Юрченко. — Та не зовсім так. Наші заводи мають труднощі з реалізацією виробленої продукції. Нині на складах лежить сиру, масла на 130 мільярдів карбованців. До того ж підводять партнери. Так, досі не розрахувався з нами Сибірський військовий округ Росії — а це 40 мільярдів карбованців. Стільки ж заборгували заклади бюджетної сфери.

З огляду на це керівництво «Чернігівмолпрому» вбачає вихід, передовсім, у подальшому здешевленні молокопродукції за рахунок розширення сітки фірмових магазинів переробних підприємств. Оскільки собівартість продукції зростає від того, що молокозаводи фактично простоюють, тож обсяги виробництва молока слід нарощувати. У цьому зв'язку великі надії тут покладають на підсобні господарства селян. Цього року заплановано закуповувати молоко у населення до 70 тисяч тонн. Молокопереробні заводи переказуватимуть кошти за здану сировину відразу на спеціально відкриті рахунки сільрад, що, певно, прискорить розрахунки з селянами і підвищить їх інтерес до продажу лишків. Намічено постачання колгоспникам жому, комбікорму за помірними цінами. Сільгосппідприємства отримають за борги на посівну нафтопродукти, які «Чернігівмолпром» почав вимінювати на масло.

Така тактика, можливо, приверне сільгоспвиробників до місцевих переробних підприємств, які на гіркому досвіді переконуються, що взаємовигідна співпраця — це вигідніше, ніж конфронтація.

Чернігівська область.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Лист до редакції

ПОВЕРНІТЬ НАМ ВЛАДУ!

Дайте нам владу! І негайно. Ну самі подумайте, в яких дрібницях нас звинувачують?! В тому, що наш улюблений вождь зовсім непомітно і скромно перетнув у воєнний час усю Німеччину, змобілізував матросиків і взяв Зимовий, а з ним і владу. Ну й швиденько уклав з кайзером Брестський мир, віддавши дещицю земельки, на якій можна розташувати кілька європейських держав. Так відомо ж, борг платою красний. Треба ж було по-джентльменськи заплатити прогонні за подорож по Німеччині.

А перед тим, як ретельно організував наш вождь партію «нового типу»! Ніхто тоді, в 1903-му, й не збагнув, в чому той «новий тип» полягає. Народовольці та усілякі есери групками по кілька чоловік понад півстоліття полювали за царями, міністрами та губернаторами, а наш Ілліч цілу партію для такого полювання створив. І весь колектив правителів разом на цвинтар. От що таке «новий тип»! Сила! Орден меченосців, як казав товариш Сталін. А він на таких речах знався.

Кажете, всі партії буржуазні Ленін заборонив. Не демократично? Так то ж в інтересах трудящих! Кажете, й усі ліві партії заборонив — усіляких там меншовиків, анархістів, лівих есерів. Таж всі ті ліві — агенти буржуазії в робітничому русі! Так наш вождь сказав. Тож на що вони здалися?

Голови трудящим баламутити, більшовицький режим піддавати критиці? Он Плеханов пробував і самого товариша Леніна критикувати. Теж мені, перший марксист Росії. Щастя його, що вчасно врізав дуба. А то б ми йому показали. А дзуськи! Люди упрівали, владу брали, кілька мільйонів перестріляли в громадянській війні, а потім що, шляхом якихось там виборів якась інша ліва партія може таких гарних людей од влади усунути. Ні — кожному своє: більшовикам — влада, а іншим лівим — Соловки й інші веселі місця в неспекотних регіонах. Колишні політкаторжани з тих лівих партій теж пробували щось цвенькати. Ну ми їм і показали, що таке справжня каторга. Просвітили на старість. А деякі найманці буржуазії верещали: «Советы без большевиков», або вимагали рівних прав при виборах до Рад. Ну ми і їм показали, що таке справжня більшовицька демократія, а що таке їхня гнила. Всі оті крикуни й згноили у відведених для них місцях. Ми знаємо, якими мають бути Ради!

А як ми, більшовики, славно розібралися з масовими носіями усіляких там дрібнобуржуазних інстинктів, пригадуєте? Хлібець вивезли, шляхи з села в Україні і деяких інших чорноземних регіонах перекрили — і супротивники колгоспного ладу самі вимерли. На дому. Без витрат на прогонні до Соловків. Ось як треба вирішувати проблему, коли ворогів багато.

Правда, знайшлися деякі не досить підготовлені й секретарі райкомів та інші сержанти партії. Почали клопотатися, писати доповіді, що, мовляв, з колгоспних комор останнє вигрібається, коли люди мруть з голоду. Ліберали, слюнтяї і недомірки! Не зрозуміли суті логіки більшовизму, логіки нещадної класової боротьби, нюні розпустили. Партія не могла собі дозволити потонути в морі дрібнобуржуазної стихії, не повинен був дрібний власник взяти гору над нашою світлою ідеєю! От і довелося вправляти мізки. Але підхід до сержантів був диференційований: кому — догану, кого — з посади, а кому й статтю «за шкідництво» разом з титулом «ворог народу». Од подібних елементів, схильних до буржуазного розтління і переродження, партія в ті часи вже вміла звільнятися. А в 1937-му ми їм усім показали, де раки зимують.

Зате ж друзям ми допомагали! І Комінтерн сотворили, і всі компартії світу акуратно підгодовували. Добра на те чималенько пішло, зате ж який могутній був світовий комуністичний рух! А зараз що? Нікому стало підгодовувати і з того руху якийсь пшик залишився. Отож. Наш досвід доводить — професійні захисники інтересів трудящих теж їсти хочуть. І щоб не гірше, ніж ота клята буржуазія. Інакше вони з нею боротися не будуть. Або збочать. Он, бачите, китайські комуністи до чого додумалися: власними руками капіталізм будують. Та ж товариш Ленін ще на початку століття вказав, що капіталізм дійшов до ручки, до останньої стадії і загниває. Гаплик йому, а вони будують. Відступники! Нема на них товарища Мао і товарища Сталіна.

Деякі несвідомі історики закидають нам і те, що ми, радянські комуністи, на чолі з нашим улюбленим вождем і вірним учнем великого Леніна товаришем Сталіним об'єктивно допомогли Гітлеру прийти до влади в Німеччині. Ми, мовляв, тобто наш Комінтерн, тобто наш товариш Сталін, якого весь той Комінтерн слухався, категорично наказали керівникові німецьких комуністів Ернсту Тельману триматися подалі від німецьких соціал-демократів, усіляко їх критикувати й викривати як прислужників буржуазії. А що було робити? Так заповідав великий Ленін. І от нам закидають, що оскільки ми внесли розбрат у ряди німецьких лівих і ті ліві через це не об'єдналися у єдиний виборчий блок, то цим відкрився шлях Гітлеру до перемоги на виборах.

То що нам було, поступатися принципами? А оті б соціал-демократи та ще частину комуністів перетягли б у свою віру. Ні, чистота вчення, чистота ідеї — понад усе. Правда, Гітлер потім такого натворив! Але ж на чолі з нами, більшовиками, наш народ таки переміг фашизм, хоч ті кляті гітлерівці й дійшли аж до Волги.

А ото коли ми з ним, з Гітлерякою, пакт про ненапад підписали і сфери впливу поділили, то він так розчулився, що хотів того Тельмана нам передати. Та наш батюшка-вождь відмовився. І правильно. Бо той Тельман — він же був з простих робітників, тобто романтик з щирою вірою в комуністичну ідею. І коли він побачив, та ще й на собі відчув, що завдяки курсу Комінтерну (тобто товариша Сталіна) фашисти отримали можливість розправитися і з німецькими комуністами, і з соціал-демократами, то такого б по своїй наївності міг у Москві наговорити, що довелося б його терміново на Луб'янку спроваджувати. А це річ небажана. Так що правильно зробив товариш Сталін, що залишив Тельмана у фашистській буцегарні. Хай стане жертвою гітлерівського режиму. Так краще, бо проблем — менше.

А, то ви ще й за сам пакт з Гітлером нам дорікаєте?! Нізащо тут дорікати: нас товариш Ленін вчив використовувати протиріччя в таборі імперіалістів на свою користь. А товариш Сталін, як сказано вище, учень і продовжувач справи товариша Леніна. То ж хіба міг він вчинити інакше?!

Чи хіба міг він не розвивати справу концтаборів, якщо їх запровадив і навіть назву дав сам товариш Ленін. Я ж кажу: чистота вчення, вірність принципам — головне в нашій справі.

Ну, в чому ви нас ще звинувачуєте? В тому, що соцтабір утримували й підгодовували. Так я ж уже казав: своїх треба годувати. Інакше вони не розуміють ідеї. Також і Асуан будували, і всім на світі режимам допомагали, аби лише вони заявили про свою соціалістичну орієнтацію. А ви як думали: світова соціалістична революція — це що, іграшки? Інтернаціоналізм — наш принцип. Що, власні ветерани Великої Вітчизняної по сорок років чекали хто телефона, хто квартири, а ми танки та харчі до Ефіопії слали. А ефіопи що, не люди. Отож.

Це он зараз Зюганов з комуніста-інтернаціоналіста на націонал-комуніста перекинувся. Але нічого: візьме владу — враз інтернаціоналістом стане. Бо філософія у нього правильна, наша. У своїй передвиборчій платформі як кандидат у президенти Росії Геннадій Андрійович, дай Бог йому здоров'я, правильно ставить питання: «Отечество — это страна, государство, народ. Где теперь наша страна? Незаконно расчленен Советский Союз. 25 миллионов соотечественников вдруг оказались чужестранцами на своей родной земле». Ось як треба ставити питання. Куди прийшов руський чоловік — у Казахстан, чи в Естонію, чи в Грузію — він скрізь «на своей родной земле». Це, безумовно, нове слово в інтернаціоналізмі, друге дихання для його розвитку. Думаю, й наші, українські більшовики, підтримають своїх російських товаришів.

Нащо нам та незалежність?! В Росії все ж таки веселіше — то Білий Дім штурмом беруть, то в Чечні бомблять і стріляють, є де молодим людям стати справжніми мужчинами. Жертви, кажете? Що там за жертви — ми й перед мільйонними не зупинялися. Ось і товариш Зюганов розуміє, що до чого. І так і каже у своїй платформі: «Со своей стороны делаю все, чтобы прекратить войну в Чечне, не допустить новых военных конфликтов на территории России». Бачите, як обережно. Не «прекращу», а «со своей стороны...» Серйозний мужчина. Єльцин, правда, теж «делает все». Але «прекратить не может». Мабуть, тому, що Чечня ніколи не хотіла бути в складі Росії. Але у більшовиків, в разі обрання Зюганова президентом, і тут вийде як слід. Ви ж знаєте, у нас, більшовиків, є фірмений рецепт для усяких там чеченців, кримських татар та інших німців Поволжя. Інтернаціоналізм — це така ідея, що передбачає й виключення. Для покарання тих народів, які неправильно себе поводять.

Кажете, стільки жертв забрала побудова соціалізму, а все дарма. Так, ми, більшовики, знищили мільйони людей. Але ми завжди були принциповими, послідовними й об'єктивними: і ворогів били, і своїх не жаліли. Що, революція пожирає й своїх дітей?! А ми, більшовики, не зупиняємось перед жертвами. В ім'я світлого майбутнього. А так звані загальнолюдські цінності — чергова буржуазна вигадка, омана.

Кажете, потім все те луснуло. Разом з СРСР. Даремними, кажете, були жертви?! Так то зрадник, зрадник Горбачов усе вчинив. Що то за система, яку один чоловік може розвалити? Так він же був вождем, а вожді в нашій партії завжди геніальні і не роблять помилок. От ми йому й вірили. А він — відступник, диявол. Що, ми самі його в лавах партії виховали й висунули? Так, самі. Отож, кажете, ми, більшовики, самі знищили мільйони й мільйони людей в ім'я торжества справедливості і самі те все й про... рали? Разом з соцтабором, з СРСР. Нічого. Перша світова війна дала революцію в Росії. Друга — народила соцтабір. Ідеї наші вічні. І заради них ми готові все почати знову.

Що, ми здрібніли, бо путч в серпні 1991 був пародією на жовтень 1917-го, а рішення Держдуми про денонсацію — пародією на путч. Тому я й кажу: дайте нам владу і ми одразу покрупнішаємо. Ми знайдемо, кого оголосити геніальним і непогрішимим вождем. Раз про... рали, то вдруге ж ми вже навчені. Ви ж знаєте, за одного битого двох небитих дають. Так що наведемо порядочок. Товариш Сталін був видатний селекціонер людської породи. Дарма Хрущов засуджував його досвід, дарма. Подальші події показали, що селекцією треба займатися постійно і невтомно. Бо людські істоти — створіння недосконалі. Тільки попусти — одразу скочуються до ревізіонізму, опортунізму, словом, потрапляють в обійми буржуазії і так званої буржуазної демократії.

Дайош світову пролетарську, комуністичну революцію з встановленням диктатури пролетаріату у всьому світі!

Вона й припинить процес загнивання буржуазного ладу, бо щось він підозріло довго тягнеться. Наше вчення його тривалості не передбачає. Отже, комуністи — вперед! А всі некомуністи — поверніть нам владу. Подоброму. Все одно ми її візьмемо. І все почнемо спочатку.

Володимир БОРЕЦЬ,
вірний ленінець.
Малюнок
Анатолія КАЗАНСЬКОГО.

Один у полі — не воїн? Значить, це терорист

Здається, ніколи про проблеми тероризму не говорили так багато, як тепер. Замахи на політичних лідерів, захоплення заручників, убивства на вулицях, як не дивно, раніше вважалися «внутрішніми справами» постраждалої країни.

Нині все не так. Світова спільнота об'єдналася, аби сказати терористам своє рішуче «ні». Саммит миротворців у Єгипті, нарада міжнародної комісії по боротьбі з тероризмом у Вашингтоні, конференція у Києві, організована Асоціацією «Європа-2000» — всі вони намагаються поставити заслін транснаціональній злочинності.

Про результати говорити поки що рано. Адже вони з'являються не одразу. Не можна ж вважати серйозним наступом на терористів винесений днями в Ізраїлі вирок Ігал Аміру, вбивці Іцхака Рабина. Один із злочинців відтепер на все життя сяде за грати. А тисячі інших «хоробрих вояків» і надалі не випускатимуть зброї з рук, вважаючи, що зможуть змінити історію, усунувши політичного діяча.

Але існує думка, що міжнародна боротьба проти тероризму має великі масштаби і нульові результати, оскільки більше виступає проти наслідків, а не причин. А основна причина будь-якого пролиття крові полягає в тому, що людина не відмовилася від застосування сили як головного аргументу. «Не дозволяється стріляти поодинці, а от у складі будь-яких національних сил — це діло святе», — з гіркотою кажуть пацифісти. І доля істини в таких словах є.

Надія БЕДРИЧУК, «Голос України»

Будь здоровий, президенте!

ПОДЕЙКУЮТЬ, що у США є два види спорту, які збирають найбільшу кількість глядачів і учасників: американський футбол і бейсбол. Але нині серйозну конкуренцію їм може скласти... марафонський біг, з яким іноді порівнюють передвиборчу президентську кампанію.

«Спортсмени», претенденти від республіканської партії, — у чудовій формі. Оскільки більшість виборців продовжують недвозначно запитувати у майбутніх президентів про їхнє здоров'я, дехто вже «звітувався» перед країною про свої медичні проблеми.

Щирий Роберт Доул у подробицях виклав співвітчизникам курс лікування раку простати, який він проходив 1991-го. «До того ж, — зауважував фаворит передвиборчої кампанії, — протягом 16 років у мене підозрювали прихований інфаркт, а ліки проти печії та підвищеного рівня холестерину у крові я приймаю й досі». Але хіба це так суттєво у його 72?

Такому здоров'ю позаздрить і 57-річний Патрік Б'юкенен, який поки що навідріз відмовляється цитувати свою медичну картку. Слід згадати, що на минулих виборах 1992 року, у яких Б'юкенен також брав участь, він уже приховав від виборців серйозну хворобу серця. І лише після сезону первинних виборів претендентові зробили операцію із заміною серцевого клапана на штучний.

Відвертість у США цінують. Тому американці нині скоріше віддають перевагу хоч і старому, але повному життєвих сил Доулу, ніж Б'юкенену — «коту в мішку», здоров'я якого не перевіряв жоден «ветеринар». Сенатор Роберт Доул має вже 737 з можливих 996 голосів депутатів на партійні збори, де висуватимуть офіційного кандидата в президенти. Отже, ні в кого, крім Б'юкенена, немає сумнівів, що Доул стане восени єдиним суперником демократа Клінтона.

Це стало ясно вже після первинних виборів на півдні Америки. Дізнавшися про їхні результати, один із претендентів на президентське крісло, мультимільйонер Стів Фобс зняв свою кандидатуру, зазначивши, що віддає голоси Доулу. На передвиборчу кампанію Фобс витратив 30 мільйонів доларів.

А от Патрік Б'юкенен і не думає здаватися. Він продовжує дивувати Америку нестандартними програмами «очищення» розбещеного суспільства та прогнилої економіки: повернути релігію до шкіл, заборонити аборти, вигнати штаб-квартиру ООН з Вашингтона, різко обмежити ввіз японського та китайського товару і не пускати жодного нелегального іммігранта з Мексики. Б'юкенена підтримує велика частина простих робітників, людей малоосвічених, з патріархальними поглядами. Але інша частина Америки, яка поглинає поп-корн і дає роботу дешевим барам, не поспішає спокутувати гріхи. Тому Б'юкенену ще далеко до «народного героя».

У США, країні соціологів, передвиборчий марафон — свято для аналітиків. Вже проведено безліч опитувань. В одному з них потрібно було одним словом охарактеризувати претендентів на президентське крісло. Так от, Роберта Доула назвали «старим», Патріка Б'юкенена — «радикальним», а Білла Клінтона — просто «хорошим». Можливо, тому в інших анкетах більшість американців упевнено пишуть, що, аби вибори відбулися нині, то вони проголосували б за демократа. За свого президента Клінтона.

Різні люди на світі живуть... Таку побачив вулицю в Нью-Орлеані (США) фотокор «ГУ» Олександр КЛИМЕНКО.

Для гурманів

Заслуга Васко да Гами

Мало не головною заслугою португальського мандрівника Васко да Гами ізраїльтяни вважають завезення на Святу землю солодких апельсинів. Так, важко повірити, але до XVI століття сучасні експортери цих фруктів у Європу були переконані, що апельсини — гіркі. Нині оранжеві плоди широко застосовують у кулінарії, додаючи навіть банальним рецептам витонченості.

Спробуйте за порадою ізраїльського кухаря Річарда Олні запекти качку з часником і апельсиновим соусом. Для цього необхідно: 0,5 склянки топленого вершкового масла, петрушка, 20 зубків часнику, 1,25 копченої качиної грудки, 1,5 склянки яловичого бульйону, 1 ст.ложку кукурудзяного крохмалю, 2 ст.ложки тертої апельсинової цедри, замоченої на 2-3 хвилини у гарячій воді, по 2 ст.ложки оцту та цукру, 0,5 склянки апельсинового соку, 2 ст.ложки апельсинового лікеру, 1 чайна ложка лимонного соку.

Усе є? Починаймо готувати! Змішаємо розтоплене масло, петрушку, часник, додамо сіль і перець. Обмастимо цим качку і поставимо її у заздалегідь розігріту духовку. Випікати при 140 градусах, час від часу змащуючи качку «зеленою сумішшю».

Через 40 хвилин виймемо качку і охолодимо її. Тепер розмішаємо крохмаль у частині бульйону. Залишки бульйону підігріємо, і потім додамо розведений крохмаль. Коли бульйон загусне, можна знімати з вогню.

Окремо з'єднуємо оцет із цукром, перемішуючи, поки суміш не набуде світло-коричневого кольору. Додати бульйон, цедру, апельсиновий і лимонний сік, лікер. Цей соус подають окремо, до дрібно нарізаного вже холодного качиного м'яса.

Надія ВЕРБИЧЕНКО, журналіст

Бізнесмен з маленької літери

З УСТРІТИСЯ з ним дуже просто. Він днями просиджує в кафе, розважає клієнтів на бензоколонці або донікає своїми порадами продавцям міні-магазинів.

Але це не гульвіса. Навпаки, його працелюбності на Заході співають оди. У колишньому ж Радянському Союзі він мав образливе прізвисько «дрібного буржуя», хоча нині його доля стала предметом заздрості багатьох колишніх співвромадян. Мова, як ви вже здогадалися, піде про власників невеличких підприємств. Про бізнесменів з маленької літери.

Що потрібно, аби стати на Заході господарем дрібної приватної справи? Небагато: народитися у незаможній сім'ї, заощадити невеличкий (за їхніми мірками) капітал, виробити звичку працювати від рання до смеркання і... один раз ризикнути.

Здебільшого вибирають справу звичну, знайому. Це тільки в посткомуністичних країнах поштар бере банківський кредит для молочної ферми, тому що бачив, як гарно живе його сусіда. А в Британії, скажімо, підприємець, перш ніж кидатися у прірву конкуренції, волітиме спочатку все полічити. Але навіть тут, на туманному Альбіоні, протягом перших трьох визначальних років лихо спіткає 8 з 10 чоловік, що розпочали свою справу.

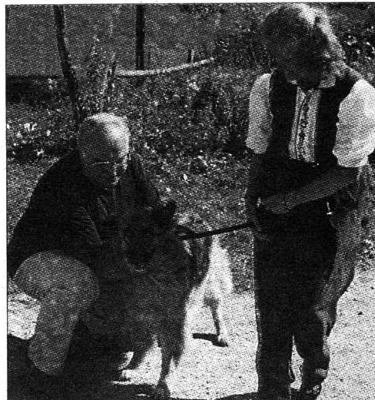
На жаль, втілити гарну ідею у життя — не так просто. Особливо тепер, коли світова економіка переживає кризу. І є кілька порад, які західні експерти пропонують початківцям. По-перше, ніколи не беріться конкурувати із солідними фірмами. Кажуть, що фортуна усміхається тільки тим, хто придумає щось зовсім незвичне, створить «ринкову нішу», яку сам і почне заповнювати. Наприклад, організує повітряні польоти для закоханих або відкриє закусочну для бородатих.

По-друге, починають на Заході не з нуля. Зазвичай, купують прогорілу фірмочку близького профілю. Тим самим підприємець обминає той перший період, коли шишки летять цілеспрямовано на його голову. Попередні власники підприємства прийняли цей удар на себе.

Проте на Заході, як свідчить статистика, не всі страждають комплексом Наполеона і не всі прагнуть бачити саме своє ім'я на вивісці. Розпочинаючи справу, європейці та американці все частіше купують ліцензії відомих фірм на відкриття невеличких філій. Тоді невдача спіткає лише одного з десяти «новачків».

Банкіри охочіше дають кредити особам, які купують ліцензію. Адже гарантом слугує ім'я, що є запорукою успіху. Таким чином, великі компанії розширюються, не вкладаючи додаткових коштів, а дрібні власники діють випробуваними методами великих компаній і отримують усі переваги дрібного підприємства, водночас не ризикуючи нічим. Типовим прикладом фірми, яка видає ліцензії, є славнозвісний «Макдональдс».

Дрібні буржуа на Заході, звичайно, не мають того букету проблем, який українським підприємцям пропонує наша держава. Але і за кордоном нелегко здобути місце під сонцем. Мабуть, саме тому дрібним бізнесом там займаються люди до 40 років — ініціативна молодь спроможна працювати на себе 24 години на добу.

У Гельмута Коля — не колі

Так, його улюблениця аж ніяк не колі, тобто не шотландська вівчарка. Тут канцлера ФРН важко звинуватити у непатріотизмі. Навпаки, всією душею він любить собак своєї «національності».

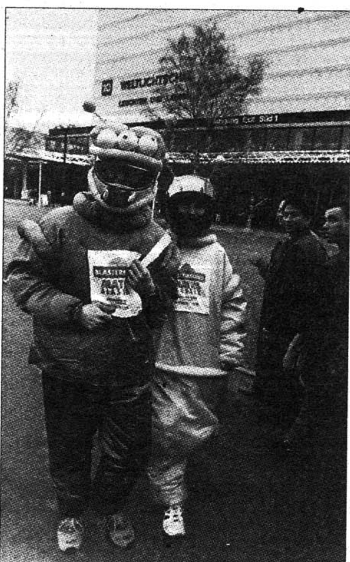
Хто знає, можливо, саме завдяки любові до «братів наших менших» Гельмут Коль з кожним роком зміцнює свій політичний авторитет у країні. Адже відомо, що заслуговує на повагу той лідер, який і до собак ставиться по-людськи.

Взагалі тварин люблять не тільки в Німеччині. А навіть там, де у їхніх господарів собаче життя. Але ця історія вже не про Коля.

СеБІТ-96: шанс для України

Анатолій МИХАЙЛОВ, Олександр КРЕМКО (фото), кореспонденти Укрінформу — спеціально для «Голосу України»

(Початок на 1-й стор.).

І хоч Україні у зв'язку з нинішніми негараздами вдалося «освоїти» у Ганновері лише 350 квадратних метрів виставкової площі, що зовсім не відповідає її потенціалу, вона не загубилася поміж інших держав. Фахівці усього світу пам'ятають видатні заслуги корифея кібернетики Віктора Глушкова, високо оцінюють нашу науково-виробничу базу, інтелект українського народу. А тому великим був інтерес до нашої експозиції.

Виставка завершилася для вітчизняних експонентів кількома вагомими контрактами. Так, Інститут штучного інтелекту (Донецьк) безпосередньо на виставці почав реалізацію своєї продукції — різноманітних навчальних програм. За попередніми даними, за це буде одержано понад 300 тисяч німецьких марок — значно більше, ніж вдалося знайти державі на влаштування української експозиції у Ганновері. Сенсацією стала розробка київського професора Георгія Цейтліна, який створив унікальний комп'ютерний пристрій, що дозволяє голос перетворювати на текст, а текст — на голос, причому різними мовами.

Ганновер переконав: Україна має шанс подолати нинішню кризу, стати рівноправним партнером у галузі, що визначає шлях у майбутнє тисячоліття.

Подивіться ще раз на ці знімки. Ви бачите на них павільйони ганноверської виставки, один із стендів України на СеБІТі-96, професора Георгія Цейтліна біля свого «Екрана для сліпих», членів української делегації на чолі з головою Національного агентства з інформатизації при Президентові України Олександром Матовим на стенді відомої американської фірми «Еппл комп'ютер», артистів, які приваблюють відвідувачів до продукції фірми, що їх найняла, та двох дівчат-інженерів — українку Наталку та індонезійку Сутрі, які подружилися на СеБІТі-96.

Деякі з цих кадрів вам, напевне, зустрічатимуться і в майбутньому, оскільки, здається, Україна вже постійно прописалася у Ганновері, де через чотири роки відбудеться справді епохальна подія — виставка «Експо-2000».

Степан БІНДАС, головний спеціаліст Мінсільгосппроду

В УМОВАХ ринкової економіки та роздержавлення право володіння землею як основним засобом виробництва набуває важливого господарського значення. Відомства, які фінансуються із бюджету, постійно підігрівають громадську думку. Мовляв, пора позбавити колективні сільськогосподарські підприємства права користування лісами, а відповідно і їх власності на ці землі.

На жаль, за часів СРСР різниця між державною і колективною власністю на землі (отже, й на ліси) чітко не визначалася. Було достатньо вольового рішення обласних чи інших рівнів партійних органів, за яким тисячі гектарів лісів, або так званих непридатних для використання в сільському господарстві земель, передавалися до складу держлісфонду. Мова навіть не йшла попередньо про фізичне відмежування й розробку відповідної проектно-технічної документації та економічних обгрунтувань.

Щодо питань організації лісового господарства в межах підприємств агропромислового комплексу, державними органами були нав'язані такі положення, як у спеціалізованих лісогосподарських підприємствах. І не тільки щодо вирубки чи організації господарських секцій з головних лісоутворювальних порід, а й щодо виготовлення картографічних матеріалів, планів лісонасаджень тощо.

Уніфікацію довели до того, що у межах угідь КСП, а то й цілих адміністративних районів, декількох десятків чи сотень гектарів лісових земель, до того ж, роздроблених на десятки окремих контурів, вимагають складати плани лісонасаджень. Більше того — ще й розфарбовувати їх за лісовими породами. Хоча всі ці контури та їх площа чітко визначені на планах внутрігосподарського поділу земельних угідь. І всі вони підпорядковані агрономам як технічно (бо лісівництво вони вивчають в університетах), так і економічно (бо не потребують витрат на далекі переїзди).

Отож, спробуймо оцінити ефективність ведення лісівництва в КСП системи Мінсільгосппроду України та держлісгоспу України на прикладі Вінницької та Хмельницької областей. В них лісовпорядкування проведено після 1990 року. У віданні держлісгоспів Вінницької області перебуває 216 тис. га лісу.

Нормативний відпуск деревини в порівнянні з 1988 роком з головних рубок вони зменшили з 1,06 до 0,67 кубічного метра з гектара, а в колгоспних лісах (113 тис. га) нормативний відпуск, навпаки, збільшився з 0,41 до 1,00 кубічного метра з гектара, що більше, ніж у держлісгоспах, на 49,2 відсотка. У Хмельницькій області схожа ситуація. Площа колгоспних лісів у порівнянні з 1988 роком зросла на 3,8 тис. га і становить 81,8 тис. га. Питомий відпуск зріс з 0,57 до 1,15 кубічного метра з 1 га, а в держлісгоспах області (190 тис. га) зменшився з 1,22 до 0,94 кубічного метра.

І все це незважаючи на те, що колгоспи хитросплетінням лісового законодавства позбавлені права визначати організацію власного лісогосподарського сектора виробництва, а також виписувати лісорубні квитки на заготівлю деревини.

Тому ще раз наголошуємо, що ліси й тимчасові неугіддя в межах діяльності сільгосппідприємств функціонально пов'язані із загальним порядком їх виробничої діяльності. Це мали б враховувати відповідні урядові структури. В майбутньому, безперечно, планується якісне використання цих категорій земель, розширення площ, що матиме значення для вирощування деревини, але з урахуванням підвищення агролісомеліоративного, загальноекологічного, а не лісопромислового ефекту. Тому не лише колгоспні ліси, а й землі, непридатні для рослинництва, не слід вилучати зі складу сільгоспугідь підприємств колективної форми власності.

Крім того, необхідно повернути селянам ліси та інші землі, якими вони користувалися до 1991 року і які були без їхньої згоди неправочинно вилучені місцевими органами влади. А також не нав'язувати унітарну форму організації лісового господарства та обліку лісового фонду в КСП. Вони мають гнучко враховувати особливості природно- економічних зон.

Все сказане свідчить про те, що колгоспні ліси та лісогосподарська діяльність підприємств колективної форми власності не занедбані, як про це повідомляють деякі відомства. Недоліки є, але лісогосподарська діяльність вкрай необхідна для розвитку економічної самостійності сільгосппідприємств. Вона не шкодить, а сприяє підвищенню агролісомеліоративного впливу на врожайність сільгоспкультур та розвиткові тваринництва.

Свідченням цього є й те, що до 70 відсотків заготовленої деревини міжгосподарські лісгоспи відпускають КСП за собівартістю. І ціни в кілька разів нижчі, ніж у сусідніх держлісгоспах, хоча там ліс вирощений виключно за рахунок бюджетного фінансування. А загалом до середини 1992 року лісогосподарське виробництво, що передбачає охорону і захист, здійснювалося в повному обсязі на засадах повного госпрозрахунку, без державних субсидій.

Отже, підприємствам системи Мінсільгосппроду України потрібне не протистояння, а допомога того ж Мінлісгоспу України, зокрема — спрощення порядку лісовпорядкування, організації лісогосподарських частин і госпсекцій, визначення основних положень ведення лісового господарства залежно від конкретних умов та природно-географічного розташування. Те ж саме стосується контролю та охорони колгоспних лісів, прирівнення в правах лісової охорони до державної лісової охорони під загальним наглядом місцевих органів Мінекобезпеки України. Все це сприятиме кращій діяльності КСП, отже — і держави в цілому.

Реклама

Олександр ВИНОКУРОВ, журналіст

Експериментувати почав на... тещі

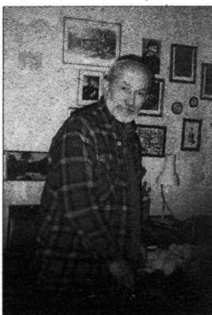
МЕНІ ЧАСТО доводилося писати про різних цілителів, контактерів, екстрасенсів, магів, сенситивів, сугестологів, провидців, інших «не від миру сього», але ніколи навіть гадки не мав, що зустріну в цій «компанії» юриста, кадрового працівника міліції. Здавалося, що з такою професією, де тонкі почуття цілком витісняє сувора, а нерідко і жорстока реальність, годі сподіватись на щось небуденне, не земне. І все ж...

В'ячеслав Васильович Зінов'єв. Шістдесят років. Якщо не брати до уваги дитинство, ранню юність і останні пенсійні роки, то більш як половину життя ця людина пройшла в міліцейський погонах. Має дві книги, видані лише для службового користування.

Нині полковник міліції у відставці відомий багатьом уже як цілитель. Працює біо-енерготерапевтом в Українській асоціації народної медицини, від якої і має ліцензію на лікування людей. З його допомогою вони позбавляються захворювань ендокринної, серцево- судинної, нервової, лімфатичної систем, шлунково-кишкового тракту, алергічних і психічних захворювань. Виліковує відкладення солей, ревматизм, дерматити, новоутворення, енурез, заїкання тощо.

— В'ячеславе Васильовичу, ви понад тридцять років не знімали міліцейського мундира, і ось на тобі — цілитель! Може, це гени, спадковість? Може, хтось із вашого роду мав такі здібності?

— Як вам сказати? Ні за батьком, кадровим військовим офіцером, ні за матір'ю нічого подібного не помічалось. Жили вони, служили, працювали, як і всі інші радянські люди. А ось прадід Федір Прокопович Марченко щось-таки мав. На Кіровоградщині, звідки він родом, його знали як умілого знахаря. На жаль, секрети лікування в подальші покоління не передалися.

— І коли ви вперше відчули, що маєте хист робити щось неймовірне?

— Це було в Харкові, куди мене відрядили читати лекції місцевим правоохоронцям. Жив я у батьків моєї дружини, мав багато вільного часу, тож читав усе, що потрапляло під руку. А читати було що! Брат дружини — людина неординарна. На газети і журнали він витрачав чималі гроші. Листоноша вже стомився дорікати такому передплатникові, доставляючи до його квартири понад сорок примірників різних видань.

Одного разу я прочитав статтю про безконтактний масаж і спробував «попрацювати» рукою так, як це було зображено на малюнку. І раптом відчув: щось невидиме, але матеріальне намотується на мої пальці. Енергія!

Мені захотілося на комусь поекспериментувати. І я вирішив: спробую на тещі...

— А на кому ж іще експериментувати, як не на тещі?!

— Жарти жартами, та якби полковник міліції почав щось нашіптувати і крутити рукою перед лицем невідомої людини, то що б вона подумала? А теща мене добре знала, тому жодних непорозумінь між нами не могло виникнути. На одному оці у неї була опущена повіка, і я взявся підняти її з допомогою безконтактного масажу. За чотири дні мені вдалося це зробити.

Далі все йшло, як у казці. Якщо в моїх колег щось боліло, я прикладав до хворого місця руку, і біль швидко зникав. Самолікуванням я позбувся п'ятнадцяти різних болячок. Коли попросив перевести мене з міністерства на більш легку роботу, приміром, викладацьку, лікарі не могли знайти в мене таку хворобу, через яку можна було б відправити на «легкий» хліб. Після тривалих роздумів вони «закотили» мені остеохондроз.

З часом полегкість моїх лікувань почала бентежити мене: хто стоїть за цим — світлі сили чи темні? Останні також можуть творити гарні дива, та недовго. Вірніше, доти, доки ти цілком не потрапиш під їхню владу.

Пішов до церкви на сповідь, причастився. Дружину, яка теж має такі здібності, що і я, похрестили. Дива закінчилися, зате почалася серйозна робота. Я став багато читати релігійної і спеціальної літератури, відвідувати курси народної і нетрадиційної медицини, різні лекції, заняття. Так, наприклад, ми з дружиною записалися до китайського клубу і, хоча китайську мову не вивчили, східні методи лікування опанували непогано. Тепер людей, які не хрещені, я лікую саме за китайською методикою.

— В'ячеславе Васильовичу, як мені відомо, ви ще маєте і хист провидця.

— Цим я з різних причин займаюсь мало. Але водія, який везе мене в авто, заздалегідь попереджаю, яку машину обганяти зараз небезпечно, бо може трапитися зіткнення, на якій ділянці траси буде ожеледиця, крутий підйом, можуть спіткати інші неприємності, хоча цією трасою я їду вперше. Як на мене, таке провидіння могли б опанувати всі автолюбителі, й тоді не було б стільки дорожніх пригод.

— Чи це правда, що ви допомогли людині... померти?

— Ні, я допоміг їй зовсім в іншому. А було так. До мене звернулася 76-річна жінка, яку геть вимотував головний біль. Вона була не жилець на цьому світі, але в той, інший, її не пускав тяжкий гріх. Своїм методом я довідався, що жінка, яка свого часу працювала хірургом, хоча і не зумисне, але згубила під час операції життя маленької дівчинки. Саме це і мучило її.

Я порадив замовити по дівчинці панахиду. Жінка так і зробила. Головний біль зник, запанували спокій, душевна рівновага. В спокої вона і спочила. Їй пробачили ту згубу.

— Ви вірите в долю?

— Так. І моя віра грунтується на конкретних фактах. Розповім хоча б про один. Я вилікував жінку, яка хворіла на рак мозку. Радощів у її сім'ї не було меж. Та ось телефонує її чоловік: «Померла!» З'ясувалося, що ввечері вона з'їла майже кілограм мандаринів. Їй дуже їх хотілося! Але ж цитрусові викликали в неї страшний напад алергії. Що це, коли не доля: вилікуватися від раку і померти від мандаринів?

Але нехай цей приклад не вселяє в нас песимізм — мовляв, усе розписано в цьому житті, тож навіщо боротися з хворобою, іншими прикрощами? Помічено: хто бореться, хто не здається, тому доля і посміхається.

Київ.

Михайло ВАСИЛАШКО, «Голос України»

Слава внука пильнуватиме дідовий маєток

У ПОДІЛЬСЬКОМУ Придністров'ї, на крутосхилі села Хребтіїв Новоушицького району, височіє і нині тішить око двоповерхова споруда з колонами та аркою. У смутний сімнадцятий рік власник маєтку, залишаючи його селянам, просив не нищити палац. Він вам ще стане у пригоді, казав.

Довгий час приміщення правило колгоспникам і за контору, і за сільську Раду, і за клуб. Часом хтось згадував і мудрого пана Патона, який учив людей хліборобській мудрості. А коли на небосхилі довоєнної української науки засяяв талант засновника Інституту електрозварювання Євгена Патона, у селі пошепки, але з гордістю казали:

— Хлопці, та це ж син нашого пана Патона!

За творчим злетом Патона-молодшого з гордістю і тривогою слідкували селяни довколишніх сіл, що колись належали панові. Бо достеменно знали, що могло трапитися навіть з видатною людиною, яка належала до буржуазної родини. Та чорні хмари обминули мудру голову Патона-молодшого, і згодом у Хребтієві пишалися своїм лауреатом Державної премії СРСР. А ще за якийсь час з не меншою гордістю сприйняли світовий злет Бориса Євгеновича Патона.

Нещодавно у Пилипах-Хребтіївських на зборах трудівники місцевого колгоспу вирішили офіційно «прописати» Патонове ім'я, назвавши колективне сільськогосподарське підприємство «імені Бориса Патона». А ще селяни планують укласти угоду співдружності з київським Інститутом електрозварювання імені Є. Патона і тим самим спорудити міст історичної пам'яті, дружби села і столиці.

Хмельницька область.

Олексій КАВУН, «Голос України»

Прописні істини. І зовсім не за Флобером

Житомирський письменник Валерій Нечипоренко першим серед українських літераторів опублікував свої твори у всесвітній комп'ютерній мережі «Інтернет», причому одразу двома мовами — українською та англійською. Тож тепер його нову книгу «Дещо незвичні оповідання» може прочитати кожний абонент мережі.

Оповідання, видруковані також і в паперовому варіанті, справді незвичні, особливо ж ті, що їх сам автор назвав «ймовірнісними». У них одразу по кілька сюжетів, тож характери героїв досліджуються не просто за різних обставин, а й у різних імовірностях. В. Нечипоренко стверджує: «Підкидаючи монету, ми з одного світу робимо два: в одному монета падає орлом, а в другому решкою». Автор химерної прози визнає, що читачі по-різному можуть оцінити його пошуки нових літературних форм, тому пропонує ділити всіх людей на дві категорії: має почуття гумору — не має почуття гумору. В. Нечипоренко (математик за освітою, журналіст і керівник фірми — за досвідом роботи, гуморист — за станом душі) вважає прописною істиною, що на зорі цивілізації твори існували в усній формі, потім настала паперова ера, після неї — комп'ютерна.

Житомир.

Музей — у дитсадку

Музеї тепер не дивина. Є вони в сільгосппідприємствах, на заводах, в інститутах і школах. Не залишились осторонь і дитсадки. У дошкільній дитячій установі № 46 Вінниці з 1989 року існує музей народного мистецтва та побуту Поділля.

Першими експонатами музею стали речі, які принесли вихователька Людмила Фімінська, а також її колеги. Приносили хто що міг — речі, якими користувалися бабусі та дідусі за своєї молодості. Серед них старовинні праски та праники, глечики, лляні рушники й гарно вишиті сорочки та ще чимало іншого. І ось зібралося стільки, що настав час відкривати музей, якому 1993 року надано статус народного. Проте пошуки цікавих експонатів тривають.

Надзвичайно цікаво проводить тут заняття Людмила Леонідівна, показуючи дітям на практиці, як виготовляють, скажімо, глиняний горщик, миску (тут є діючий гончарний круг), або як робити витинанку, де потрібні звичайнісінькі речі — папір, ножиці та власна фантазія.

Фото Олександра ГОРДІЄНКА (Укрінформ).

Лідія ТИТАРЕНКО, «Голос України»

Із шухляди депутата

СКІЛЬКИ себе пам'ятає, Григорій Діхтяренко захоплювався красою і мелодикою рідного слова. Здавна писав і вірші — «для себе». Однак друзі переконали видати їх збіркою — «для людей».

«Благословляється на світ» — така назва його першої книжечки. Друга збірка народного депутата України Г. Діхтяренка «Віднаходжу свій день» вийшла коштом Фонду сприяння розвиткові мистецтв України. А на письмовому столі готова вже третя збірка.

До речі, передмову до поезій Г. Діхтяренка написав також народний депутат — поет Петро Осадчук.

Черкаська область.

Анатолій КОБЕЛЬНЮК, «Голос України»

«НЕБЕСНИЙ ШЛЯХ» — У ПРИВАТНИХ РУКАХ

Почала транслювати свої передачі на ультракоротких та середніх хвилях перша в Луганську приватна радіокомпанія «Радіо скай вей» («Радіо небесний шлях»). Право на це радіокомпанія одержала завдяки перемозі в обласному конкурсі, який зорганізували облдержадміністрація і Національна рада з питань радіо і телебачення. «Небесний шлях» працює в ефірі практично цілодобово. 80—90 відсотків передач — музика, решта — інформація про життя області, здебільшого чого й прагнули засновники радіокомпанії — некритична.

Луганська область.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ, «Голос України»

До Хорватії — з надією

ПЕРЛИНА Адріатики, місто-музей Дубровнік чекає на учасників матчу за Кубок Девіса (командний чемпіонат світу) з тенісу (перша ліга, Євро-Африканська зона). Тут 5—7 квітня поміряються силами збірні Хорватії та України. Минулого понеділка з Федерації тенісу України (ФТУ) до штаб-квартири Міжнародної тенісної федерації (ІТФ) було надіслано заявку української команди на участь у матчі з хорватами.

— **Хто ж потрапив до цього списку?** — запитав президента ФТУ Германа Беньямінова.

— Кияни Андрій Медведєв, Андрій Рибалко, Віктор Троцко, харків'янин Дмитро Поляков та Сергій Ярошенко з Нової Каховки. Капітан команди Валерій Бурко з Харкова.

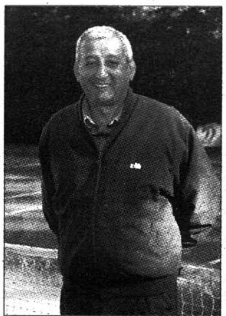
— **І що, Медведєв дав гарантію, що прибуде до Дубровніка?**

— З ним прямих контактів не маємо, а тільки через його матір — Світлану Сергіївну. Нині Андрій досить успішно виступає у великому турнірі в США. Все ж я сподіваюся, що Андрій зіграє за українську збірну проти хорватської.

— **Як добиратиметься наша збірна на береги Адріатики?**

— Шлях буде нелегкий. Із Києва поїздом основна група дістанеться Будапешта. Звідти — так само до Загреба. З хорватської столиці до Дубровніка — на автобусі. Але нічого не вдієш. Головне вийти в хорошому настрої на корт і показати вміння й найкращі якості. Але не всі виїдуть з України. Андрій Рибалко перебуває в Німеччині й приїде самотужки.

— **Багато що залежатиме від того, який остаточно буде склад нашої команди...**

— Так. Одна річ, якщо гратимуть Медведєв з Поляковим. І хоч їм протистоятимуть Горан Іванишевич та Саша Хіршон, який дуже прогресує, все ж віддав би перевагу нашим спортсменам. Але українська команда, як розумієте, може мати дещо інший вигляд. Однак за будь яких умов боротимемося до останнього патрону.

— **А на якому корті проходитиме матч?**

— У залі, який вміщує 1300 глядачів, на синтетичному покритті «Грінсет». До речі, «швидкому». Адже все, зрозуміло, робиться під Іванишевича.

— **Що ж очікує переможця і невдаху?**

— Переможець продовжить змагатися в турнірі (система «плей-оф») за вихід у Світову лігу. Команда, яка поступиться, гратиме за право залишитися в першій лізі. Якщо це будемо ми, то 22—23 вересня прийматимемо вдома свого суперника. Ним може бути хто завгодно, скажімо, команди Іспанії, Норвегії тощо. Будь-хто з таких ще невдах квітневого етапу.

Але напередодні матчу в Дубровніку давайте не навантажуватимемо себе сумними думками й планами. Спорт, як і Схід, — справа тонка. Можливі різні варіанти й найнезбагненніші повороти...

— **Германе Федоровичу, на Медведєві й інших гравцях, що тепер є елітою, гадаю, розвиток тенісу в Україні не завершиться?**

— Звісно. Україна завжди вважалася солідною тенісною державою. У нас є хороші тренери, прекрасні традиції, багато здібних юнаків. Відзначив би Олександра Карпенка, Ореста Терещука, Юрія Чорного, Дениса Козловського. Як на мене, в них хороші перспективи. До речі, нашій федерації доручено провести повноцінне змагання з серії «сателіт», яке складається з чотирьох турнірів. Його призовий фонд — 25 тисяч доларів. Звичайно, подбаємо, щоб через його горнило пройшли наші надії.

Дуже важливо, щоб в українського тенісу з'явилося якомога більше спонсорів. Тоді він неодмінно процвітатиме.

На знімку: президент ФТУ Герман Беньямінов.

Петро ВОЗНИЙ, журналіст

Було на що подивитись

Футбол. Чемпіонат країни. Вища ліга. 21-й тур.

Нива (Вінниця) — Кривбас. 1:1. 5000. 0:1 Носенко, 44, 1:1 Романчук, 74. **СК Миколаїв — ЦСКА-Борисфен. 0:2.** 7500. 0:1 Пушкуца, 27, 0:2 Бабич, 47. **Нива (Тернопіль) — Чорноморець. 0:1.** 8000. Гусейнов, 18. **Торпедо — Зірка-НІБАС. 1:0.** 6000. Смирнов, 2. **Дніпро — Кремінь. 2:0.** 2300. 1:0 Москвін, 8, 2:0 Емерсон, 28. **Карпати — Металург. 1:0.** 6200. Маковей, 66. **Таврія — Шахтар. 1:3.** 1200. 0:1 Співак, 5, 0:2 Кривенцов, 10, 1:2 Опарін, 72, з пенальті, 1:3 Петров, 90. **Прикарпаття — Зоря-МАЛС. 4:0.** 4000. 1:0 Турянський, 3, 2:0 Хомин, 48, 3:0 Євглевський, 68, 4:0 Хомин, 75. На 59-й хвилині івано-франківець Мазур не реалізував пенальті. **Динамо — Волинь. 4:0.** 1800. 1:0 Шевченко, 19, 2:0 Шкапенко, 24, 3:0 Коновалов, 57, 4:0 Леоненко, 65.

	В	Н	П	М	О
Динамо	15	4	2	40-10	49
Чорноморець	14	3	4	33-18	45
Дніпро	12	3	6	42-16	39
ЦСКА-Борисфен	11	6	4	30-13	39
Карпати	10	5	6	27-20	35
Зірка-НІБАС	9	6	6	20-16	33
Металург	10	3	8	29-26	33
Торпедо	10	2	9	24-24	32
Шахтар	9	4	8	29-26	31
Прикарпаття	8	5	8	32-31	29
Таврія	7	4	9	30-27	25
Нива Т	7	2	12	20-28	23
Кривбас	5	6	10	18-30	21
СК Миколаїв	5	6	10	19-33	21
Кремінь	6	3	12	18-35	21
Нива В	5	5	11	18-25	20
Волинь	5	4	11	17-33	19
Зоря-МАЛС	3	3	15	13-48	12

Усі матчі цього туру відзначалися гостротою та безкомпромісністю. Лише одна зустріч у Вінниці закінчилася внічию. Господарі здобули п'ять перемог, гості — три. Причому особливо очікувався поєдинок у Тернополі, де місцева «Нива» приймала одеситів. Той факт, що нинішній наставник «Чорноморця» Леонід Буряк ще недавно очолював тернопільський клуб, додавав події певної пікантності. Все вирішив єдиний влучний удар найкращого бомбардира чемпіонату Тімерлана Гусейнова. Тепер на рахунку одесита — 11 м'ячів.

У дніпропетровському матчі гравці «Дніпра» та вболівальники привітали з почином бразильського легіонера Емерсона, який відкрив рахунок своїм голам в українському чемпіонаті.

Схоже, виходить на рівень, який відповідає його можливостям, донецький «Шахтар», володар Кубка країни переконливо переміг у Сімферополі, де «Таврія» так просто не здається. Особливо відзначимо капітана донеччан Валерія Кривенцова, який виконує великий обсяг роботи і часто забиває останнім часом.

Нарешті, перших три очка в другому колі записало «Прикарпаття». Під гарячу руку іванофранківцям потрапив аутсайдер.

Незважаючи на солідний рахунок, досить видовищний і епізодами гострий виявився поєдинок чемпіона з волинянами, який цього разу відбувався на стадіоні «Динамо». Доки у гостей вистачало фізичних сил, вони чинили гідний опір господарям, і не раз наважувалися на гострі контрвипади. Але у киян ліпша виявилася не тільки функціональна підготовка. Було у них ще багато аргументів, які дозволили диктувати умови на газоні досить хорошої якості. Просто здорово зіграли Віталій Косовський, Дмитро Михайленко, Павло Шкапенко. Та й інші динамівці діяли красиво і злагоджено. Публіка не даремно вимагала від тренерів «Динамо», щоб ті випустили на поле Віктора Леоненка. Протягом семи хвилин Віктор розігрівався, як кажуть, входив у ритм гри. А потів видав сольний концерт, викликавши на трибунах бурю емоцій. Відірвавшись від опікунів, він у штрафному гостей по кілька разів обіграв ще двох захисників «Волині» та без сантиметра двометрового воротаря гостей Павла Блажаєва, і холоднокровно відправив м'яч у порожні ворота.

Наступний тур у вищій лізі відбудеться 6 квітня. А у вівторок кубковий день — гратимуться чвертьфінали.

***

Хокей. Чемпіонат світу. група С. Україна — Казахстан — 0:1.

Володимир ДУПАК, «Голос України»

Олімпійська естафета поколінь

Вечір спортивної слави, присвячений 100-річчю сучасного олімпійського руху, відбувся в Палаці культури «Дніпроспецсталь».

Глибоке коріння мають олімпійські традиції в славному козацькому Запоріжжі. Двадцять шість вихованців тренерів міста брали участь у минулих Олімпіадах. А сьогодні вже 36 спортсменів є кандидатами на участь в Іграх-96 в Атланті.

Найбільше олімпійських чемпіонів із Запоріжжя серед гандболістів: Олександр Рязанов, Сергій Кушнірюк, Михайло Іщенко, Юрій Лагутін, Валентина Лутаєва. Один із них — олімпійський чемпіон Монреаля Сергій Кушнірюк — тільки-но відзначив сорокаріччя і став головним героєм вечора.

Іван ОЗЕРЧУК, журналіст

ПЕРША ЛІГА: КАНІКУЛИ ЗАВЕРШИЛИСЬ

Завтра футбольні клуби першої ліги зіграють матчі 23-го туру. Отже, багатомісячна перерва між першим і другим колами першості завершилася. За цей час багато що змінилося. Скажімо, у зв'язку зі зміною спонсора, «Темп-Адвіс» (Хмельницький) переведено до Кам'янця-Подільського. Тепер назва клубу — «Імпульс».

Зрештою, багато хто вже зміг забути, яка ситуація в цьому турнірі. Тому нагадуємо таблицю змагання після першої половини:

	В	Н	П	М	О
Ворскла	14	5	2	41-20	47
Сталь	15	2	4	39-18	47
Буковина	14	3	4	35-16	45
Металург	14	1	6	34-17	43
Поліграфтехніка	12	4	5	39-21	40
Поділля	9	8	4	29-18	35
Шахтар	10	4	7	31-22	34
ФК Львів	10	3	8	24-25	33
Хімік С	9	5	7	27-15	32
Нафтовик	9	4	8	29-21	31
Динамо-2	8	7	6	24-21	31
Хімік Ж	8	5	8	26-25	29
Нафтохімік	9	2	10	23-26	29
Кристал	8	3	10	25-32	27
Закарпаття	8	2	11	27-37	26
Явір	6	5	10	24-23	23
Металіст	6	5	10	21-24	23
СК Одеса	6	5	10	15-28	23
Верес	6	3	12	20-32	21
Імпульс	5	2	14	11-32	17
Дніпро	3	2	16	12-42	11
Скала	1	2	18	12-53	5

Ми вже публікували календар другого кола. Але все ж нагадаємо розклад завтрашніх поєдинків:

Поділля (Хмельницький) — Металіст (Харків), Хімік (Житомир) — Хімік (Сіверськодонецьк), Верес (Рівне) — Кристал (Чортків), ФК Львів — Буковина (Чернівці), Сталь (Алчевськ) — Закарпаття (Ужгород), Шахтар (Макіївка) — Скала (Стрий), Поліграфтехніка (Олександрія) — Металург (Нікополь), Нафтохімік (Кременчук) — СК Одеса, Ворскла (Полтава) — Імпульс (Кам'янець-Подільський), Дніпро (Черкаси) — Динамо-2 (Київ).

Як відомо, лише переможець змагань у першій лізі дістане підвищення в класі. Тому боротьба за єдину путівку до елітної ліги очікується напрочуд гостра і безкомпромісна. Претендентів тут, на думку багатьох, четверо. Але найкращі шанси в цьому квартеті у «Ворскли» та «Буковини». У цих колективах зібралися чи не найкращі виконавці ліги. Хоча не слід зневажливо ставитися до алчевців та нікопольців, які стабільною і змістовною грою добре себе зарекомендували протягом кількох останніх років.

Непримиренна боротьба очікується і серед аутсайдерів. Адже першу лігу залишить одразу вісім клубів.

Одне слово, на любителів футболу, які цікавляться подіями в першій лізі, чекає багато захоплюючих подій.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

З проекту Основних прав (Конституції),

що його підготував такий авторський колектив: д-р Кобза, д-р Петро Гоблін (голова), д-р Ярема Гремлін

Розділ 1
Права, стани та привілеї України

Стаття 1. Уся людність нашого краю має право від власних пелюшок і до власного кінця належати до різноманітних станів України.

Стаття 2. Усього таких станів три: шляхетський, козацький, хліборобський.

Стаття 3. Лікарські помічники не є станом, а лише являються підкорпорацією. Вони видають власні універсали.

Стаття 4. Шляхетський стан має лише два привілеї: високу честь та великі маєтності.

Стаття 5. Звитяга і чин — ось що вирізняє козацький стан з поміж інших.

Стаття 7. Власність в Україні є змішаною: приватною та громадською. Волики становлять особливий виняток.

Стаття 8. Власність на воликів є суто громадською.

Якщо на певній землі нашого краю нема громад, то волики діляться поміж генеральним атторнеєм України та лікарськими помічниками (за згодою).

У випадку, коли поміж помічниками та оттарнеєм зчинилася щодо воликів сварка, ба навіть бійка, то волики переходять у довічну власність мешканців міста Брацлава.

Стаття 9. Рабство в Україні заборонено (навіть на півдні). Люди народжуються рівними у своїх правах належати до різних станів.

Стаття 10. Кожний чоловік або жінка, які протягом тривалого часу перебували у змовинах з дияволом в будь-якій формі, переслідуються та спалюються згідно з чинним законодавством.

Стаття 11. Духівництво також складає особливу підкорпорацію.

Маєтності церкви є недоторканними та не підлягають відчуженню, якщо інше не передбачено законом.

Стаття 12. (Скасована з огляду на протидію старшини).

Стаття 13. (Скасована з огляду на спротив забобонної голоти).

Стаття 15. Ніхто не має права віддавати сумнів свободу висловлювань. Ніхто не має права підбурювати словесно чи дією будь-кого проти Генерального Гетьмана, Земського Сойму та корисних громадян.

Стаття 16. Солов'їна наша мовеняточко є державною.

Стаття 17. Держава піклується про прочан та усіляких доброчесних старчиків.

Стаття 18. Держава піклується про вдів, сиріт, похилу людність та тих, хто потребує. Колишні партійні секретарі перебувають на самохарчуванні (за винятком свідомих).

Стаття 20. Держава веде свій родовід від Кия та Кравчука, чим дуже пишається.

Стаття 21. Село, базові галузі та духовний розвиток мають в Україні пріоритет.

Стаття 22. Освітяни, стельмахи та вояки також мають пріоритет (за погодженням з місцевими Радами).

Стаття 23. Людність міст зорганізована у трудових колективах та їх цехах. Є різні цехи, зокрема цвяхівницькі.

Стаття 24. Цехи осібно та разом узяті не становлять ані стану, ані підкорпорації, проте їх загальне волевиявлення не є юридичної фікцією і прирівнюється до станового, про що далі.

Стаття 25. Кожен українець є філософом.

Стаття 27. Українські козаки мають право робити зібрання, не завдаючи шкоди закону, мирно і без зброї.

Стаття 28. Всі форми спекуляції в Україні нищитимуться безпощадно, відколи ця стаття набере чинності.

Стаття 29. Православна церква є в межах нашого краю автокефельною.

Артикул на додаток до ст. 29. Жоден патріарх не має права мати заступника.

Стаття 30. Шляхтич, не занесений до Оксамитової книги України, не є шляхтичем.

Стаття 31. Козак, не занесений у Реєстр, не є козаком.

Розділ 2
Земський Сойм

Стаття 32. Влада в Україні належить загалу.

Стаття 33. Земський Сойм є гідним репрезентантом влади загалу.

Стаття 34. Земський Сойм обирається так:

— шляхтичі обирають Всеукраїнські шляхетські збори;

— козаки обирають Козацьку республіканську владу;

— селяни обирають Палату хліборобів;

— трудові колективи обирають Трудову Думу України.

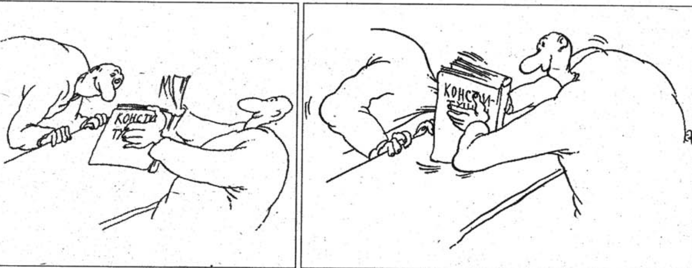
Стаття 35. Разом Всеукр. шляхет. збори, Козацька респ. рада, Палата хліборобів та Трудова Дума утворюють Сойм України.

Артикул на додаток до ст. 35. Лікарські помічники обирають Великі лікарські курси. Депутати (посли) Великих лікарських курсів беруть участь в усіх засіданнях Земського Сойму з правом дорадчого голосу, та з. правом вирішального голосу — при розгляді законопроектів, що хоч якимсь боком дотичні до лікарської справи.

Це саме стосується духівництва, яке обирає Високий Синод України. Посли Синоду мають право вирішального голосу при розгляді усіляких справ духовного змісту.

Стаття 36. Палати обирають своїх маршалків.

Стаття 37. Земський Сойм має на меті ось що: творити закон і злагоду.

Розділ 3
Генеральний гетьман

Стаття 38. Слава України належить загалу.

Стаття 39. Генеральний Гетьман є гідним репрезентантом неподільної слави України. Він очолює міцну виконавчу вертикаль, він є куратором усіх управлінських справ.

Стаття 40. Генеральний Гетьман очолює політику нації, якщо стани, підкорпорації та цехи таку націю започаткують.

Стаття 41. Генеральний Гетьман обирає собі на допомогу гетьмана (з числа доброчесних дідичів, наприклад, лубенських).

Стаття 42. Генеральний Гетьман обирається Земським Соймом і перебуває на посаді аж поки не помре.

Стаття 43. Генеральний Гетьман має право утримувати державним коштом 8 своїх бунчужних помічників.

Стаття 44. Осавул-міністр, міністри та козаки-міністри безпосередньо підпорядковані Генеральному Гетьману (який є для них буцімто рідним батечком).

Стаття 45. Його ясновельможність Генеральний Гетьман є патріархом Автокефальної церкви.

Стаття 46. Його ясновельможність Генеральний Гетьман репрезентує державу у міжнародних зносинах.

Стаття 47. Генеральний Гетьман має право презентувати окремим містам та містечкам славетне та невмируще Магдебурзьке право.

Стаття 48. Щороку (на Юр'їв день) Генеральний Гетьман має право накладати відкладове вето на акти, артикули та постанови Земського Сойму.

Розділ 4
Система судівництва

Стаття 49. Українські суди (Генеральний суд України, суд у втаємничених справах, справедливий суд брацлавських дідичів, суд у скаргах слабкої статі, суд руської трійці, суд козака Мамая, суд Руської правди, цивільний суд, що шанує Наполеонівський кодекс, суд на захист скривджених та знедолених тощо) судять згідно з правом та справедливістю.

Білль про доброчесність та доброзвичайність

(12 поправок до Конституції, ухвалених з огляду на те, що вони є слушними)

Поправка 1 (поправка Кобзи). Генеральний Гетьман України відповідальний лише перед Богом та історією, а перед Земським Соймом не відповідальний (окрім випадків надмірного хабарництва).

Поправка 3. Щочетверга в Україні запроваджується нова грошова одиниця — гривня. Українці (як політична нація) з цього приводу дуже радіють, влаштовують гуляння та бучні бенкети, усіляко прославляючи кмітливість своїх керманичів.

Поправка 4. «Демократия — это не вседозволенность».

Поправка 5. Гетьман не конче має бути шляхтичем, однак він повинен бути добрим ритором та діалектиком. Звання Генерального Гетьмана також потребує неабиякої вправності у полюванні на дикого звіра (зокрема на ведмедя та тура), знання початків красного письменства та інше.

Поправка 7. Жінка за визначенням не може бути ані Гетьманом Генеральним, ані гетьманичем. Однак вона може бути за визначенням гетьманчихою, доброю помічницею, що, не втручаючись у справи чоловіка, може опікуватись справами благодійницькими, дбати про імідж Гетьмана тощо.

Поправка 8. Держава усіляко дбає про виховання національної свідомої еліти.

Поправка 9. Усі іноземці на теренах нашої держави користуються усіма громадянськими правами, якщо поводитимуться чемно.

Поправка 10. Інтернаціонал (слова — Ежена Потьє, музика П'єра Дегейтера) виконується в Україні виключно в перекладі державною мовою, включно з рядками «Чуєш, сурми заграли?» і далі за текстом, за винятком слів «Пусті слова про право бідних, держава дбає не про нас» та «Ми всіх врагів зітрем на порох...», бо вони паплюжать мирну та соціальну спрямованість політики нашої держави, а це не добре.

Поправка 11. Осавул-міністр в Україні не конче повинен бути господарником або жорстоким монетаристом — чікагським пустуном, він може бути професіоналом й у деяких інших сферах державного життя.

Поправка 12. Місце голови комісії Земського Сойму у закордонних справах не завжди надається за традицією якомусь визначному поетові. Члени цієї комісії повинні пильнувати разом з тим, щоб Україна надалі не визнавала незалежності різноманітних бантустанів.

З приводу опублікування цих важливих документів представниця Всесвітньої Агенції Допомогових Мереж Світозара Лисиця-Хом'як взяла невеличке інтерв'ю у голови авторського колективу п. д-ра Петра Гобліна.

— Пане докторе, ваш проект Конституції є дуже оригінальним і, скажу без перебільшення, своєчасним. Звідки Ви черпали натхнення та що виступало джерелами вашого проекту?

— Ну що Вам сказати, серденько... Звісно, ідеологічними засадами нашого проекту є листи до братів-політологів Св'ятослава Лапинського. Ми виходили з національної монархічної традиції, але за браком такої звернулись і до певних республіканських запозичень. А проте, загалом ми спираємось на віковічні традиції державотворення нашого народу. Придивимось хоча б до змагань навколо сеймових постанов Великого Князівства Литовського. Наукову допомогу нам надали Український Конгресовий Комітет Соціальних Сполук та Всесвітня Рада Свідомих Українок. З боку останньої надійшла пропозиція позбавити виборчого права наше жіноцтво, адже жінка має бути доброю помічницею чоловіка і головно опікуватися прийдешніми поколіннями, парафіяльними справами та кулінарною цариною. Але, гадаю, це вже екстрема, бо зважаючи на енергійну вдачу нашого жіноцтва, позбавлення його прав спричинило б таку ситуацію, коли б чоловіки на виборах керувались виключно жіночими порадами, а це було б недобре. Істотний вплив на наш проект вправили міжнародні традиції (ст.10 враховує американський конституційний досвід XVIII ст.),а також законодавчий досвід деяких українських стейтових утворень.

— Як ви вважаєте, як співвідноситься ваш проект з офіційним проектом Конституції, що його висунуто зараз? Чи наполягаєте ви на нагальному прийнятті вашого проекту Конституції?

— Ми не ставили собі за мету геть залярмувати український політичний загал. Але ми й не виходили з загальної настанови України на «маємо те, що маємо». Ми вважали, що царина конституційного герцю — це людське серце. Отже кожен, хто прочитає цю Конституцію, вправі побожно поцілувати її як скрижалі волі і заплакати, бо вона відповідає наскрізним кардіонахилам української душі, національної ідеї та народного духу. В усьому, в чому президентський проект не узгоджується з нашими, він має бути змінений. Варто також перевірити, чи відповідала антропологічна будова та ідейні орієнтації авторів офіційного проекту нашим традиціям. Ясна річ, прийняттю Конституції має передувати Універсал, відповідно до якого населення України буде поділене за станами: шляхетський, козацький, хліборобський.

— Як прийняття вашого проекту сприятиме процесові розбудови Української Держави?

— Авжеж, сприятиме. Ви знаєте, голубонько, перше, що я побачив, коли повернувся на рідну землю, це дідусь у благенькій свитині, який сидів на призьбі старенької хати під вишнею і зажурено дивився на призахідне сонечко. Я підійшов до нього, спитав: «Діду, чого Ви такі засмучені? Що Вас збентежило, хто скривдив?» У відповідь, напружившись, він лише пробелькотів: «Тікай звідси, хлопче. Нема більше правди серед наших людей. Живемо наче у джунглях. Коли ж діждемося Вашінгтона з новим і праведним законом? Чи ж діждемося таки колись?» І я відчув, як оцей його біль, оце його «коли» розляглось по всій Вкраїні, по всіх її степах та ланах, мов оте тужливе лелечине «курли». І щоб хоч якось зарадити лихові старого, я пообіцяв йому негайно розробити нову Конституцію, з прийняттям якої мила наша країна заграє усіма барвами веселки та в ній запанує закон, спокій і злагода, а вороги її сумуватимуть та литимуть сльози.

—Дякую вам, вельмишановний пане докторе, за інтерв'ю.

Соціал-демократична партія України вітає усіх шляхтичів, козаків та хліборобів з 1-м квітня.

Претензій до редакції за деякі пропущені статті і поправки соц.-дем. партія не має.

Першотравневий жарт друкується мовою оригіналу.

Мал. Анатолія КАЗАНСЬКОГО.

Інформація про проведення загальних зборів акціонерів ВАТ «Балцем»

ВАТ «Балцем» повідомляє своїх акціонерів, що загальні збори відбудуться 15 травня 1996 року о 10 годині за адресою: Харківська область, Балаклія, майданчик цементного заводу. (З Харкова електропоїздами Харків—Левада—Балаклія, Харків—Букіно, Харків—Ізюм до зупинки «Янковський»).

Реєстрація акціонерів з 8.00 до 10 години.

Порядок денний

1. Інформація голови правління.
2. Затвердження статуту та положень.
3. Вибори органів управління АТ.
4. Різне.

Всім юридичним та фізичним особам необхідно прибути на збори або направити своїх представників, делегуючи їм свої права та видати доручення.

Інформація про випуск інвестиційних сертифікатів закритого акціонерного товариства

«ІНВЕСТИЦІЙНИЙ ФОНД «ДЕРЖАВА»

I. Відомості про інвестиційний фонд

Повне найменування інвестиційного фонду: «Інвестиційний фонд «Держава». Скорочене найменування інвестиційного фонду ІФ «Держава».

Організаційно-правова форма інвестиційного фонду: акціонерне товариство закритого типу, юридична особа.

Тип інвестиційного фонду: закритий інвестиційний фонд, створений на 15 років.

Мета діяльності фонду: метою діяльності фонду є отримання засновниками та учасниками фонду доходів (дивідендів) та забезпечення прибутковості вкладень за рахунок комерційної діяльності з цінними паперами фонду та з іншими цінними паперами.

Предмет діяльності фонду: предметом діяльності фонду є виняткова діяльність у галузі спільного інвестування, а саме:

—випуск інвестиційних сертифікатів фонду;

—діяльність із залучення коштів та приватизаційних паперів;

—комерційна діяльність з цінними паперами.

II. Інвестиційна декларація фонду

II.1. Найменування інвестиційного фонду: «Інвестиційний фонд «Держава».

Вид інвестиційного фонду : закритий івестиційний фонд.

Форма: закрите акціонерне товариство.

Місцезнаходження фонду: Україна, Київ, вул. Житомирська, 28. Розмір статутного фонду: 36 560 000 000 (тридцять шість мільярдів п'ятсот шістдесят мільйонів) карбованців.

II.2. Метою діяльності фонду є отримання засновниками та учасниками фонду доходів (дивідендів) та забезпечення прибутковості за рахунок комерційної діяльності з цінними паперами фонду та іншими цінними паперами .

II.3. Предметом діяльності фонду є виняткова діяльність у галузі спільного інвестування , а саме:

—випуск інвестиційних сертифікатів фонду;

—діяльність із залучення коштів та приватизаційних паперів;

—комерційна діяльність з цінними паперами.

II.4. Основними напрямами інвестиційної діяльності фонду є діяльність з інвестування коштів та приватизаційних паперів, отриманих від учасників, в:

—розвиток промисловості;

—сільське господарство, а також в розвиток харчової промисловості та торгівлі;

—цінні папери;

—облігації внутрішніх державних позик, зобов'язання державної скарбниці та інші цінні папери, одержання доходів за якими гарантовано урядом України.

II.5. Обмеження інвестиційної діяльності фонду є відсутність у нього права здійснювати наступне:

—випускати облігації та векселі;

—мати в своїх активах більш як 10 відсотків цінних паперів одного емітента (виняток: інвестиційний фонд має право мати в своїх активах до 25 відсотків цінних паперів одного емітента за умови, якщо вони набуті за приватизаційні папери) та інвестувати понад 5 відсотків своїх активів у цінні папери одного емітента, крім інвестування в облігації внутрішніх державних позик, казначейські зобов'язання держави та інші цінні папери, одержання доходів за якими гарантовано урядом України;

—купувати інвестиційні сертифікати іншого фонду чи інвестиційної компанії;

—тримати в цінних паперах менш як 70 відсотків фонду;

—брати банківський кредит;

—займатися представницькою діяльністю з приватизаційними паперами;

—здійснювати інвестиції в цінні папери, емітентом яких є афілійована особа фонду;

—придбавати цінні папери повних та командитних товариств;

—видавати майнові гарантії, забезпечені майном фонду, для третіх осіб, укладати договори застави.

II.6. Для здійснення спільного інвестування (діяльності, яка здійснюється в інтересах і за рахунок засновників та учасників шляхом випуску інвестиційних сертифікатів та проведення комерційної діяльності з цінними паперами) фонд випускає інвестиційні сертифікати, які пропонуються для розміщення серед учасників. Кошти, отримані від учасників, фонд інвестує відповідно до предмету своєї інвестиційної діяльності. Інвестиційний сертифікат фонду — це іменний цінний папір, який випускається фондом і дає право його власникові на отримання доходу у вигляді дивідендів. Власник інвестиційного сертифіката фонду має право його вільного відчуження.

Емісія інвестиційних сертифікатів здійснюється після реєстрації їх випуску в фінансовому органі, в порядку, визначеному Міністерством фінансів України.

Інвестиційні сертифікати фонду можуть бути придбані за кошти учасників та приватизаційні папери.

Інвестиційні сертифікати можуть бути викуплені фондом не раніше закінчення терміну використання приватизаційних паперів.

Фонд не має права гарантувати учасникам фіксований розмір дивідендів за інвестиційними сертифікатами.

Виплата дивідендів здійснюватиметься через мережу пунктів продажу інвестиційного керуючого — інвестиційної компанії «Ромекс-Інвест», головний фондовий магазин та офіс якої розташовані за адресою: Україна, Київ, вул. Горького, 105, телефон 268-24-53.

Фонд зобов'язується в разі зміни місця або терміну виплати дивідендів повідомити про це учасників.

II.7. За рахунок коштів фонду сплачуються:

винагороди за виконання своїх обов'язків інвестиційним керуючим, депозитарієм фонду та аудитором або аудиторською фірмою;

комісійні особам, що зайняті розповсюдженням інвестиційних сертифікатів фонду;

витрати, пов'язані з організаційними заходами, щодо діяльності фонду (виготовлення інвестиційних сертифікатів, реклама та представництво, сплата державного мита та інших зборів, витрати на утримання апарату фонду, забезпечення технічного та методичного функціонування останнього, витрати, пов'язані з діяльністю філій та представництв і таке інше).

II.8. Фонд не має права створювати будь-які спеціальні або резервні фонди.

III. Дані про емісію інвестиційних сертифікатів

Сума випуску інвестиційних сертифікатів — 548 400 000 000 (п'ятсот сорок вісім мільярдів чотириста мільйонів) карбованців. Випускається 10 968 000 (десять мільйонів дев'ятсот шістьдесят вісім тисяч) іменних інвестиційних сертифікатів номінальною вартістю 50 000 (п'ятдесят тисяч) карбованців кожний.

День початку продажу: 20 березня 1996 року.

Запланований курс одного інвестиційного сертифіката на початок продажу:

за грошові кошти — 50 000 (п'ятдесят тисяч) карбованців;

за приватизаційні папери — 50 000 (п'ятдесят тисяч) карбованців.

Максимальна кількість інвестиційних сертифікатів, дозволена для придбання одним інвестором: необмежена.

Інвестиційні сертифікати не підлягають продажу інвестиційним фондам.

IV. Голова фонду

Анісімов Олексій Олексійович

V. Відомості про інвестиційного керуючого інвестиційного фонду

1. Повне найменування: Інвестиційна компанія «Ромекс-Інвест», закрите акціонерне товариство.

2. Місцезнаходження: Україна, м. Київ, вул. Горького, 105.

Номер і дата державної реєстрації: свідоцтво № 23725243 від 23.10.95 р.

VI. Відомості про депозитарія

Повне найменування: акціонерний комерційний банк «Перкомбанк».

Місцезнаходження: Київ, вул; Сагайдачного, 17.

Номер і дата державної реєстрації: свідоцтво НБУ № 16 від 17.10.91 р.

VII. Права власників інвестиційних сертифікатів

Власники інвестиційних сертифікатів мають право на отримання дивідендів, а також на отримання частки майна пропорційно кількості інвестиційних сертифікатів у разі ліквідації інвестиційного фонду. У разі, коли вартість майна в розрахунку на один інвестиційний сертифікат нижча за його номінальну вартість, різниця учасникам покривається за рахунок коштів засновників. Власники мають також право вільно здійснювати відчуження (продавати, дарувати, міняти, заповідати) інвестиційного сертифіката.

VIII. Відомості про аудитора фонду

Аудиторська фірма «Регістр».

Ліцензія № 000439 від 13 грудня 1995 року.

Арбітражний суд Чернівецької області (274000, Чернівці, вул. О. Кобилянської, 14) ухвалою від 4.03.1996 р. порушив справу № 7-386/б про банкрутство виробничо-комерційного товариства з обмеженою відповідальністю «Раїса» (с. Оршівці Кіцманського району Чернівецької області, р/р 467301 в Кіцманському відділенні АПБ «Україна», МФО 356033). Кредитори та можливі санатори можуть звертатися до арбітражного суду протягом місяця з дня опублікування цього оголошення.

Баланс акционерного коммерческого банка «Легбанк»

Статья баланса	(млн. крб.) На 01.01.96
АКТИВ	
1. Касса и средства на корреспондентских счетах в НБУ	328067
2. Средства на корреспондентских счетах в других банках	221600
3. Кредиты, выданные клиентам	1024990
4. Межбанковский кредит	45343
5. Основные средства и нематериальные активы	94747
6. Дебиторы	25099
7. Прочие активы	898765
Всего:	**2638611**
ПАССИВ	
1. Уставный фонд	150217
2. Резервный фонд	32774
3. Прочие фонды банка	254430
4. Средства на корреспондентских счетах других банков	46381
5. Средства на расчетных и текущих счетах клиентов в национальной валюте	311775
6. Средства клиентов в иностранной валюте	546918
7. Межбанковский кредит	0
8. Вклады граждан	226590
9. Депозитные счета юридических лиц	227463
10. Кредиторы	77380
11. Прочие пассивы	373747
12. Прибыль	390936
Всего:	**2638611**

Цены приведены без учета НДС. Оплата по курсу НБУ на день платежа.

ПБ

ТАКОГО НЕМАЄ НАВІТЬ У ШВЕЙЦАРІЇ!

Панове! "ПРАВЕКС-БАНК" ВІДКРИВАЄ АНОНІМНІ КОДОВАНІ ВАЛЮТНІ РАХУНКИ.

Для відкриття рахунку не потрібні ні паспорт, ні особисте посвідчення, ні підпис. Нічого! Тільки СКВ!

Наша адреса: *Київ-21, Кловський узвіз, 9/2.*
Телефони: *(044) 294-81-00,*

Ліцензія НБУ № 32.

Ще один крок до створення Всеукраїнського правничого товариства

12 березня 1996 року в приміщенні Української Правничої Фундації відбулося чергове засідання представників громадських правничих об'єднань України: Української нотаріальної палати, Спілки адвокатів України, Спілки юристів України, Асоціації Українських Правників, Української асоціації міжнародного права, Світового конгресу українських юристів, Міжнародної асоціації судових експертів, Української асоціації молодих юристів, Асоціації арбітрів України, Українського юридичного клубу, Ради суддів України, Асоціації судових медиків та Української Правничої Фундації.

Керівники згаданих правничих об'єднань своїми підписами затвердили Протокол про створення **Ради правничих об'єднань** як структури, що започатковує великий і відповідний шлях до утвердження в Україні незалежності правничої професії через створення Всеукраїнського правничого товариства й законодавче забезпечення самостійності і самоврядності адвокатів, суддів, нотарів: інших представників правничої професії.

На засіданні обговорювалися основні засади і принципи створення та діяльності Всеукраїнського правничого товариства. Це зокрема:

— принцип збереження статусу громадських правничих організацій — членів правничого товариства;

— принцип рівності, демократичності, колективного й індивідуального членства та відкритості до вступу в товариство;

— принцип прийняття рішень через консенсус;

— право на необов'язкове виконання рішень Всеукраїнського товариства тими організаціями, що не беруть участі у голосуванні з певного питання;

— гарантія непоширення рішень Всеукраїнського товариства на організації у разі їх принципової незгоди;

— гарантія донесення позиції певної організації до всього загалу правничого товариства у разі незгоди цієї організації з позиціями інших організацій Всеукраїнського товариства;

— гарантія публічності позицій окремих організацій у разі оприлюднення думки з того чи іншого питання від імені товариства;

— принцип поетапності створення правничого товариства;

— принцип законодавчого забезпечення діяльності товариства;

принцип законодавчого забезпечення незалежності правничої професії.

Учасники зустрічі також погодили план першочергових дій щодо створення Всеукраїнського правничого товариства, а саме:

— створення робочої групи для опрацювання установчих документів товариства та делегування їй відповідних повноважень. Робоча група буде складатися з представників громадських правничих об'єднань, що підтримують ідею створення Всеукраїнського правничого товариства;

— початок підготовчої роботи до проведення установчої конференції Всеукраїнського правничого товариства;

— на координаторів Ради правничих об'єднань покладено завдання узгодження заходів у процесі створення Всеукраїнського правничого товариства із загальною концепцією правової реформи та конституційного процесу в Україні.

Матеріально-технічне забезпечення діяльності Ради правничих об'єднань здійснюватиме Українська Правнича Фундація.

Жарт номера

- *Зустрічаються у нас іще окремі недоліки на тлі всеохопного жаху.*

Мал. Анатолія КАЗАНСЬКОГО.

Ба, знайомі обличчя!

Нагадаймо, що сьогодні — день народження великого сміхолюба, сміхознавця і сміховикривача Миколи Васильовича Гоголя. Матінка його спеціально підгадала до 1 квітня. Та головне те, що герої (антигерої) його творів досі — найживіші за усіх живих.

У комерційних структурах нема-нема, та й попадеться Чичиков.

Серед народних депутатів і навіть міністрів, кожний п'ятий — Манилов.

У системі торгівлі часом можна зустріти Коробочку.

Експедитори, підштовхувачі й женихи — геть усі Хлестакови.

Серед великих адміністраторів рідко, але ще трапляються Собакевичі. Але серед великих. А Ноздрьови — частіше.

На нашому підприємстві нещодавно бурхливо посварилися Іван Іванович з Іваном Никифоровичем. Один — колишній партократ, другий — свіжий демократ. Причому обоє обзивали один одного однаковими епітетами.

А мій знайомий на прізвище Башмачников довгі роки збирав на нове пальто. Його нагромадження ніяк не могли поспіти за цінами. Та нарешті наздогнали. Купив шикарне імпортне пальто з шинельного сукна. Два дні поносив, а третього дня, точніше вечора, його роздягли в підземному переході. Міліція з поваги до Гоголя кинула на розшук усі сили. Але, з'ясовується, пальто бідолашного Башмачникова так і не вписали до відсотку викриття злочинів.

А ще знаю лікаря Земляніку. Він хворим, як правило, каже: «Ліків ми не виписуємо, все одно їх нема. Людина, якщо помре, то й так помре, а коли одужає, то й так одужає».

Ну, нинішній Ляпкин-Тяпкин хортенятами не бере. Хоча щенята сьогодні в ціні. Найненажерливіший собака обходиться дешевше за квартирну охоронну сигналізацію. Отож Ляпкин-Тяпкин бере, але не щенятами і тим більше не купонокарбованцями. Бере він відрядженнями «за бугор» (за далекий «бугор»), непильною роботою для близьких родичів, направленням нащадка на навчання до Оксфорда тощо.

Зустрічаються ще «пліткарі міські, старі печериці короткопузі, нехлюї прокляті» — Бобчинські та Добчинські.

Ну а про городничих поки що не казатимемо. Ще не час. Краще закінчимо на оптимістичній ноті. Тобто відповідним закликом-гаслом: **«Хай живе Перше квітня — день сміху, який реформам, незалежності й демократії — не завада!».**

Юрій ТАРАН.

ХИТРИМО, ХИТРИМО...

Ну, й хитрий же ми народ, українці!..

Ду-уже хитрий! Кроку не ступимо, щоб десь на чомусь не зхитрувати. Чи це нас близькі або далекі країни навчили, чи такі ми вже вдалися. Не скажемо і не сподівайтесь, бо ми — хит-рі: як дихнемо , так і зхитримо, як слово скажемо, так і метикуємо, а що ми з того матимемо. Словом, жодного кроку не ступимо без отих хитрощів.

Оскільки у нас демократія і повна свобода, то й хитруємо ми досхочу: де тільки можемо, скільки можемо і з ким можемо. Завжди. І всі.

— ...Смійтеся, смійтеся з мене, нещасні хитруни, — говорив відомий на всю округу хитрун і балагур Степан Вареник. — Щоб ви мені повірили, я вас всіх перехитрую.

— Як?

— А ось так. Ви мене бачите?

— Бачимо.

— А мене, щоб ви знали, насправді нема.

— Але ж...

— Жодних «але». То вам лише здається, а насправді мене немає. Чуєте: не-ма-є.

Хитрюга Вареник твердив геть усім, що його нема, і всі, хитруючи, робили вигляд, що в це вірять.

Відтоді так і жив Степан: він був і його не було. Коли не віталися, не ображався; ніхто з ним не говорив, не запрошував, як раніше, до себе в гості, і до Вареника ніхто більше не ходив, а його хату обминали десятою дорогою.

Так, може, Степан жив би й далі, так, може, й помер, якби не сталося і дещо непередбачене: якось, йдучи глухою вулицею, Вареник впав у яму.

Яма була такою глибокою, що як він не хитрував, а сам вибратися з неї не міг і почав кликати на поміч.

Довго кликав, уже зовсім зкоцюбився — і все даремно. Лише десь аж під обід наступного дня його крик почули хлопчаки. Прибігли дядьки і подали драбину. Вони зхитрували, забувши про те, що Вареника нема. Вибравшись з ковбані, він теж зхитрував, що він є. Але дядьки знову зхитрували, сказавши, що не бачать Степана.

А десь за тиждень бідолаха чи то зхитрував, чи то насправді, але помер. Хитруючи, жителі села його поховали. На цвинтарі, де могила Вареника, стоїть нині...

Хитро брешу, нічого там нема. Як нема взагалі цієї могили, як не було і самого Степана Вареника та його монологу.

Я хитрую, бо знаю, що і ви, мій читачу, також хитрий, бо ви — українець. А який українець не хитрує?

Ставлю хитре запитання: а чому він хитрує, наш брат українець?! І не менш хитро на нього відповідаю: щоб самого себе перехитрити. Це ж треба вміти....

Іван КУЛИК.

Полтава.

Мал. Володимира КАЗАНЕВСЬКОГО.

Загадковий випадок з правоохоронцями

Прес-служба управління МВС на спеціальній прес-конференції сповістила про загадкову і до кінця не розслідувану подію, яка трапилася з працівниками одного з підрозділів МВС. Днями до госпіталю МВС було доставлено 8 співробітників одного з підрозділів міліції з незнаним досі захворюванням. Усі восьмеро без жодних об'єктивних підстав страждали опіками вух різного ступеня. Серед госпіталізованих 5 офіцерів, 2 сержанти і один рядовий строкової служби. Причому ступінь ураження вух прямо залежав від військового звання хворих. Так, у підполковника М. — повне обвуглення лівого і частково — правого вух. У рядового П. від опіків лише частково облізла шкіра на лівому вусі.

Попереднє розслідування не дало поки що повної розгадки пригоди, але, схоже, слідчі органи намацали ключа до розкриття загадкового феномена. Встановлено, що всі восьмеро обпечених причетні до скандальної історії, коли через неуважність правоохоронців постраждала безневинна людина. Довелося всій вісімці вибачатися перед потерпілим, так би мовити, за не зовсім сумлінну роботу. Головний психіатр МВС висловив припущення, що причиною спонтанних опіків вух службовців є гіпертрофований спалах докорів сумління, спровокований надмірним перевантаженням особового складу підрозділу політико-виховною роботою (згадайте народне — вуха палають від сорому).

Якщо гіпотеза про причину хвороби підтвердиться, всі постраждалі будуть наказом по управлінню морально та матеріально заохочені. Однак начальникові з політико-виховної роботи підрозділу буде вказано на надмірну інтенсивність виховних занять, через що, до речі, впали показники загальнофізичної підготовки. Начальство натякнуло, що дивитиметься крізь пальці на порушення потерпілими Статуту внутрішньої служби в тій частині, де рекомендовано військовослужбовцям МВС під час пробачення перед громадянами змащувати вуха захисним шаром вазеліну. І останнє: група курсантів школи міліції добровільно звернулася до керівництва госпіталю з пропозицією про пересадку шматків власної шкіри колегам, потерпілим від мук сумління та совісті.

Георгій ШВЕЙКО.

ФІРМА ГАРАНТУЄ

— А-а-а-а-а!..

— Що трапилось, чого кричите?

— Хочеться мені, ось і кричу. А-а-а-а!..

— Якщо ваша ласка, все ж таки поясніть!

— Гаразд, грошей у мене нема!

— Ну то й що? Зараз у всіх платня мала.

— Але на моїй роботі вкрасти нічого й хабарів ніхто не дає.

— Погано, звичайно, але це не виправдання.

— Квартири нема й не світить, гроші на книжці пропали, жінка кинула, жерти хочу!

— Я вам співчуваю, але уявіть собі, якщо кожен, кому хочеться їсти, зараз вийде на площу й почне горлопанити.

— Нехай! Аааа!..

— А ви знаєте, відверто кажучи, я вам по-доброму заздрю. Адже ви навіть уявити собі не можете, яке у мене паршиве життя! Інколи вовком вити хочеться, але я не можу собі цього дозволити...

— Згоден вам допомогти.

— Як?

— Дуже просто. Адже я власник приватної фірми «Стогін людей». «Пропоную повити за вас вовком. Хвилина виття всього 250 тисяч дерев'яненьких.

— Ви гадаєте, мені це допоможе?

— Обов'язково, фірма гарантує. У-у-у-у!..

Олександр ЛЮК.

Перлюкізми

- *Якщо до влади повернуться червоні, прошу вважати мене комуністом!*
- *Думай, що говориш, ти ж не на сесії Верховної Ради виступаєш!*
- *Тим наші закони й хороші, що на них кожен може наплювати*
- *Мільйон зараз не гроші, але де ж його взяти?!*
- *Скільки вони накрали, це — комерційна таємниця*
- *Робітничому класу — слава! Все інше — банкірам*

Олександр ПЕРЛЮК.

PETROL

Мал. Володимира ВАСЬКОВЦЕВА.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.
Видавець — Президія Верховної Ради України.
252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23, телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44, телефакс — 449-85-62.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.

♦ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955.
Тираж 354773.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311060.